CĂNTURĬ INTIME.

DE

G. G. Meitani.

BUKURESCI.
Imprimeria Anunţătoruluĭ, Hanu Greci.
1860.

Iar acei poeţi calificaţi
subt o coaste în contra
Ia mergi după Metoda ce
latinismului, acea cu toţi
va [illegible] în nefavorabil [illegible]
Blema nu trebuieză să o formeze
pana când [illegible]
limbă, o publica cel pentru
N-[illegible] trebuie cu aceste [illegible]
[illegible] diferinţa
[illegible]
[illegible] Tod. și Luc.

CANTURI INTIME.

CĂNTURĬ INTIME.

DE

Ć. C. MEITANI.

BUCURESCI.
Imprimeria Anunţătoruluĭ Român. Hanu Greci.
1860.

PREFAȚĂ.

Maĭ de multe orĭ amici meĭ mĕ silirâ a face o colectiune din operile melle şi a le pune la luminâ; maĭ de multe orĭ auḑiŭ ḑicêndu-mi-se pe ĭcĭ pe colea, câ n'ar fi rĕŭ a face aceasta; maĭ des mĕ hotărîiŭ, dar iarăşĭ m'am oprit. Cauḑa a fost câ, daca unul găsea plăcere la citirea câtor-va piese din astă colecţiune, altul le critica, daca acesta credea că sunt demne de a vedea lumina, altul rîdea de astă îndrăsnealâ; icĭ vedeam încuragiarea, colea contrariul, d'o parte lauda, de alta dispreţul.

A crede singur câ meritâ lauda e un defect, a descinde însă pănă acolo, încăt a se critica ellŭ însuşĭ, aceasta este şi maĭ rĕŭ, căcĭ sub masca ipocriḑii apare ceea ce arŭ voi să ascundă. De aceea hotărîiŭ a arăta publiculuĭ operile melle, înaintaiŭ pe astă calle spinoasă de şi cu sfială, cu încredere însă, că voiŭ găsi un sprijin oare care, de şi nu cu convingere că vor trăi o viaţă indelungată, cu mulţumire însă, că doo minute de esistenţă vor fi destule a mĕ adăpa de bucuria cea maĭ mare.

Nu îndrăsnesc a lua numele de poet Operile melle sunt criticabile. O créḑ. Dar adaog că inimicĭ se găsesc destuĭ spre a sfâşia ce e slab, a căta

să abată ce e puternic. Critice acum orĭ cineva voi aste opere. Eŭ ĕĭ voiŭ respunde: fie care lucreadă dupe puterea sa. Mĕ voiŭ sili însă a mĕ folosi de sfaturile salle.

Iubirea de Patrie, ce necontenit vĕduiŭ suspinăndă, dorul mumeĭ, ce o moarte seceritoare culcă la pămînt, depărtăudu-mĕ din braţele eĭ călduroase, dorul mumeĭ dic, ce iubeam pănă la idolatrie, visurile vărsteĭ de rode; acestea fură obiectul cănturilor melle. Acum de n'am putut ajunge de partea cea altă a calleĭ difficile, în care am intrat, de n'am putut da jos fructul de pe vîrful arboreluĭ, ce scutur cauda a fost câ lira-mĭ tremurăndă se obpunea a-mĭ da concursul eĭ dorit, lăsînd iubirea, durerea şi amorul a vorbi singur fără altŭ ajutor.

G. G. Meitani.

Părintelui meŭ G. Meitani.

Ιn lipsă de o mumă, o ție scumpe tată!
Inchin aceste cănturĭ c'un suflet voitor.
Căcĭ tu, dupe-a mea mumă, ființa'mĭ întristată
Aĭ singur să o aperĭ, să'ĭ daĭ orĭ ce-ajutor.

Da. Tu din cea maĭ jună a mea copilărie,
Puind pe lîngă-a mumeĭ ș'al tĕŭ plăcut concurs,
Făcușĭ să știŭ ce este o sfîntă datorie,
Căcĭ apele-mĭ pănă-astădĭ da, limpede aŭ curs.

Făcușĭ să știŭ ce este a Patrieĭ iubire
Respectul către sancte în mine aĭ sădit.
Iubita libertate, ș'a Țerreĭ fericire
Făcușĭ să fie visu-mĭ perpetuŭ, favorit.

Spre-a mea recunoștință viŭ dar cu înfocare
Aceste foarte slabe poetice 'ncercărĭ
Să puiŭ al meŭ Părinte sub strașnica-apărare
A ta, căcĭ tu, da, singur doreștĭ a'mĭ da plăcerĭ.

La Lira mea.

o . . . .
. . . . testudo . . . . . .
. . . . mihi cumque salve
rite vocanti
Horatius.

Lira mea scumpă începătoare
Vino de căntă cu înfocare
Spune-alle melle dulcĭ cugetărĭ.

Deştul, ce mişcă a talle coarde,
E făr' putere. Că slab e foarte
O ştiŭ. Dar căntă nu te opri.

O! nu te teme, n'avea sfială.
Nu fiĭ fricoasă, ia îndrăsneală,
Căcĭ creḑ... orĭ cine te va-ajuta.

Când veḑí că Ţarra e lăcrămîndă
Geme'n tăcere, stă suspinîndă,
Vino'mblînḑeşte durerea eĭ.

Liră-mĭ iubită, când focul m'arde,
Fă cu'ncântare c'a talle coarde
Să spue lumi tot ce eŭ simţŭ.

Saŭ când amorul întru tăcere
Veni-va vesel, plin de plăcere
Cântă-l, nu strică. E scump, plăcut.

ROMANIA.

Era timpul, cănd al Dianeĭ
Car frumos, ş'incantător
Se arată Romănieĭ
Cu un pas triumfător.

Era ora cănd tot omul
S'odihneşte liniştit,
Cănd pămĭntul, unda, totul
E d'un văl acoperit.

Cănd tăcerea predomnesçte
Peste cămpul roditor,
Cănd al undeĭ numaĭ cresçte
Sgomotul încăntător.

Cănd ḑefirul dă plăcere
Recoresçte orĭ ce foc,
Cănd ridică-orĭ ce durere,
Şi încăntă orĭ ce loc.

Întocmaĭ c'aurora, ce nasçte dimineaţa,
Saŭ ca al primăvereĭ astrŭ bine-cuvĕntat,
Apare o femee, plîngîndu-se de viaţa
Cea tristă, ce-acum duce, d'un timp îndelungat.

Ca roḑa înflorită era ea majestoasă,
Şi ca columba dulce, ce şade graţios,
De şi o grijă-amară, adîncă, neguroasă
Părea acum c'o-apasă sermana dureros.

Avea vesçminte albe, o frunte ridicată,
Şi păru-i pe la spate cădea neîmplătit,
Precum odată nimfa cu fruntea nepătată
Umbla cu majestate 'n Olimpul cel vestit.

O Doamne prea putinte, ḑicea juna femee,
Protege-mă că-sŭ plină de plînsurĭ şi durerĭ
Nicĭ-o speranţă'n mine, nimic, nicĭ o scînteе
Remas-a, că-sŭ sdrobită de multe neplăcerĭ.

Atîtea suferințe, atîtea chinurĭ grele
Și lacrăme vărsate din ochi-mĭ ardătorĭ,
Destul mă apăsară tot timpul vieței mele.
Destul avuĭ a face cu oamenĭ vîndătorĭ.

Trăiiŭ ca și un arbor, ce colo pe câmpie
Se vede sufferinde, căci vaĭ ellŭ fu lovit
De fulgere perpetuĕ, s'acum în agonie
Așĭ duce-o viață tristă, ce nu e de dorit.

În darn nenorocitul căta, când primă-vara
Sosea cu bucurie pe patul eĭ de florĭ,
Să maĭ surîdă-odată. O iarnă crudă iară
Și viscoli ceĭ repedĭ i-ĭ da negre colorĭ.

În darn din trunchiu-ĭ tare năștea căt'o lăstară.
Dadarnic! căcĭ defirul atuncĭ numaĭ sufla.
Trecea fără de veste iubita prima-vară,
Și fruntea-ĭ înverdită îndată se usca.

De și în astă lume simțiiŭ vre o plăcere
De și fură momente, în care mă'ncăntam
Amară însă-adîncă a fost ș'acea durere,
Ce-îndată dup'aceea adesea eŭ simțeam.

Trecea, precum un fulger lucește și s'ascunde,
Când Febul e'n repaos, și cerul plin de norĭ
Momentel de'ncântare, momentul strelucinde,
Și vesteja pe dată a vieţeĭ melle florĭ.

Vaĭ! ce neferіcire, ce ḑile neplăcute,
Ce timpurĭ de durere avuĭ a sufferi.
Mĕ turbur da, cu totul la faptele trecute,
Cănd mintea mĭ obosită începe-a se gîndi.

Vĕḑuĭ, o ce durere! pe fiul meŭ cel mare
Căḑînd fără de viaţă 'naintea mea lovit,
Ş'un sînge fumegînde, strigînd'o ce trădare!
Curgea din corpu-ĭ mĭndru, ce jos sta-acum lungit

Vĕḑuĭ cum a mea soră în lacrămĭ inundată
De mine se desparte, şi cade în durerĭ
Cum perde ca şi mine pe cel ce nicĭ odată
Putea-va să maĭ vaḑă cu-a sale dulcĭ vederĭ.

Veḑuĭ cum fie-care voia să m'amăgească,
Cum fără nicĭ o milă în tot mă sfăşia,
Cum cesta prin trădare dorea să m'amorţească,
Şi cella prin cruḑime speranţa'mĭ înşela.

Dar astăḑĭ şi maĭ tristă, maĭ vrednică de jale
E viaţa ce'mĭ reservă destinul pierḑător.
Maĭ crudă, maĭ amară, o da spinoasă calle
'Nainte'mĭ elŭ deschide c'un ochiŭ nepăsător.

Aḑĭ fii-mĭ uĭtŭ cu totul că aŭ şi eĭ o mamă,
Aceea, ce din sînu-ĭ pe dînşi a nutrit.
Eĭ aḑĭ fără'ndurare nu bagŭ nimic în seamă,
Nu caut ce durere sermana-a sufferit.

Stăpîne prea Înalte aruncă-a ta privire
Ş'asupra'mĭ sufferindă. Căcĭ vaĭ! multe vĕḑuiŭ.
Orfană, delăsată în jalnica-amorţire
Destul o Doamne tare! tăcută eŭ ḑăcuiŭ.

Tu, ce protegĭ tot omul în contra celluĭ tare,
Tu, ce hrăneştĭ sermanul ş'asculţĭ pe prunci seĭ
Ascultă-mĕ o Doamne, şi'n astă 'mprejurare
Inspiră-a ta dreptate acestor fiĭ aĭ aĭ meĭ.

Cu-a ta bună-voinţă, cerescule Părinte,
Desbracă'ĭ d'orĭ ce patimĭ în astă oră grea.
Şi fă-ĭ ca'n armonie, c'o inimă ferbinte
Cu toţi să lucreḑe spre mîntuirea mea.

Finise ast-fel juna femee graţioasă
Cănd rupe vălul nopţi un foc încăntător,
Cănd Febul se arată c'o raḑă amoroasă
Pe cerul strelucinde şi prea desfătător.

1858 Noembre 23.

DURERE A.

L'âme remonte au ciel, quand on perdce qu'on aime
Il ne reste de nous qu'un cadavre vivant.
Le dèsespoir l'habite, et le néant l'attend.
Alfred de Musset.

În darn şi rade dulce. şi vînt de primăvară,
Şi florĭ încăntătoare, şi căntec fericit,
În darn pămîntu ş'apa, în darn natura rară,
În darn tot universul la-un suflet amărît.

Când inima e tristă, când n'are mângâere,
Când geme lăcrămîndă, când ḑace în suspin,
Nimic nu-o poate face să guste din plăcere,
Or ce în astă lume i varsă tot venin.

Nimic. Nicĭ vórbe dulce, nicĭ ḑîmbete plăcute,
Nicĭ vocea-unuĭ părinte, nicĭ prietenul iubit,
Nicĭ ruda, nicĭ streinul, nicĭ inimĭ cunoscute
Nu vindecă o rană, ce moartea a sădit.

Un pom, ce-un fulger tare lovi pe o câmpie,
Acum nimic nu poate să-l facă-a re'nvia.
Ḑefirul în darn suflă, şi astru'n veselie
Surride căcĭ perpetuŭ în chinurĭ se va-afla.

Pe patu-mĭ de'ntristare aşa şi-a mea fiinţă
În lacrăme ardînde trăi-va ne'ncetat.
Şi fără contenire amară sufferinţă
Gusta-voiŭ 'n astă lume sermanul turburat.

Căcĭ ce în viaţa noastră adduce desperare?
Nicĭ plînsul, nicĭ suspinul, nicĭ sufletul slăbit,
Nicĭ cruda amăgire, nicĭ vesteda vînḑare,
A mumeĭ numaĭ moartea usucă ce-e 'nflorit.

O mumă! dulce nume, ce numaĭ pronunţa-voĭ.
Tu singura speranţa'mĭ, ḑefir recoritor.
În viaţa-mĭ şovăindă d'acum numaĭ gusta-voĭ
Plăcerea, ce cu farmec ămĭ daĭ surîḑător.

Trăesc făr'a mea yoe în lsmea ceastă-amară.
Nimic însă cs dînsa sermans 'mpărţeştesc.
Pămîntu gol ămĭ pare şi chiar natura rară
Tăcăndă, jelitoare că este o ḑăresc.

Ămĭ pare că-este noapte, cănd suflă vîntul ḑileĭ,
Şi cănd aceea vine nu pociŭ deosebi
De e căntul cucuvaeĭ saŭ cella-a filomileĭ,
Ce 'vine p'a mea casă durere a-mĭ vesti.

Nu vĕḑŭ nimic 'nainte'mĭ. Saŭ vĕḑŭ numaĭ 'ntristare.
Orĭ unde sunt suspine acolo-e-inima mea.
Departe staŭ de rîsurĭ, de joc de serbătoare,
De locurĭ, ce-altă dată puţin mă încănta.

Cănd iarna 'ncepe-a plînge, atuncĭ simţŭ uşurinţă.
Căcĭ soarta'mĭ amărîtă încep ş'eŭ a jeli.
Căcĭ numaĭ pe măhnire, pe dor, pe sufferinţă
Se află patul vieţe-mĭ ce'ncepe a amorţi

Ca pomul, ce sub neaoa a iernĭ friguroase
Bătut şi de furtune tot timpu stă plecat,
Aşa mă plec sermanul de vînturĭ furtunoase
De jalnică măhnire în lacrămĭ aruncat.

Mă plec far' de speranţă c'o ḑi o să'nverḑească
Cămpia vieţi melle, cest suflet amărît,
C'o sta o ḑi furtuna, că roḑa-o să'nflorească
Pe un pamînt de gloḑurĭ, stricat şi amorţit.

Mă plec, căci știŭ prea bine că paserea iubită
Pe pomu-mĭ de'ntristare, amar, neḍîmbitor,
O da! n'o să găsească o cracă învelită
De frunḍe, ca să cănte al seŭ prea dulce dor.

Ca trista turturică departe de plăcere,
Ce duce-o viața-amară de dorul eĭ gemînd,
Așa și al meŭ suflet petrece-va'n tăcere
Departe de'ncăntare, ș'în vecĭ tot suspinînd.

Un fulger de rănește, se vindecă și trece
Cea rană, ce-e făcută de focu-ĭ arḍător.
Saŭ daca vîntul bate afară prea mult rece
O floare se'nvelește d'al eĭ îngrijitor.

Pămîntul, cănd s'ususucă, o ploae vin' de-l udă,
Și varsă cu plăcere asuprâ-ĭ misterios.
Cănd iară se apasă d'o iarnă prea mult crudă
Un vînt de primăvară'l usucă grațios.

Cănd ceru-e'n turbare, cănd suflă vijelie,
Cănd nori ăl acoper d'un văl întunecos,
Puțin, și vîntul tace, natura'n veselie
Începe iar să rîḍă pămîntuluĭ voios.

De-e marea turburată, de suflă-un vînt de iarnă
Privești cum lopătarul în portul stă ascuns,
Cum pe-unde liniștite s'aruncă vesel iară,
Cănd vede oriḍontul de flacăre pătruns.

Natura de-e'nvelită de noaptea 'ntunecoasă
A veri căntătoare ş'opreşte al eĭ cănt.
Dar numaĭ ca să'nceapă a doa-ḑi-amoroasă
Cănd astru-aruncă vălul, cănd sзflă-un dulce vînt.

Rana-însă, ce mă roade e-adîncă pierḑătoare,
Şi simţŭ că'n astă lume nu pociŭ a-o vindeca.
De vîntul, ce m'isbeşte cu pana-ĭ cobitoare
O! n'am cin' să'ngrijească puţin a m'apăra.

Cresc tocmaĭ ca o plantă pe cămp ce-e părăsită.
Ce soarele o arde, ce ploaea o păli.
Ca pasera, ce'n cuĭbu-ĭ în darn nenorocită
Aşteapta p'a sa mumă, ce şoĭmul o răpi.

1860 Ianuare 9.

SONET I.

Sunt da departe de încăntare
Jună plăcută, sunt plin d'amor.
De ñeplăcere și de 'ntristare
Gîndu-mĭ se află retăcitor.

Și fericire, și bucurie
Par câ la mine sunt ca un vis.
Necontenită eŭ vijelie
Simțŭ p'al meŭ suflet, m'aflu'n abis.

Lumea întreagă vĕḑŭ se sзbpune
La ce natura pare că pune
Ca lege sfîntă, ca strict hotar.

Numaĭ tu scumpă te-arăţĭ rebelă.
Învingĭ natura juna mea bellă
Dar facĭ sa suffer crudă amar.

1859 Ianuare 27.

SONET II.

Lumina ḑileĭ melle eştĭ tu junǎ fiinţǎ,
Nimic nu mǎ încântǎ de cǎt iubirea ta.
În lacramĭ şi durere, în chinurĭ, sufferinţǎ
Petrec, de cǎnd amoru'ţĭ apasǎ inima mea.

Nu vědŭ de cǎt prin tine. Lumina-ţĭ 'mĭ-e vedere
Auḑ. Dar auḑ glasu-ţĭ, plǎcut încântǎtor.
Fǎ scumpǎ s'înceteḑe amara mea durere
Aĭ milǎ de un suflet, ce stǎ neḑîmbitor.

De când ursita-mĭ crudǎ fǎcu fǎr' remuşcare
Sǎ'ntimpin steaoa vieţi-mĭ, pe tine junǎ floare
Un foc adînc mǎ arde, sfăşie peptul meŭ.

Věḑuiŭ ĭntru placere o roḑǎ ḑîmbitoare ,
M'apropiaĭ de dînsa coprins de înfocare ,
Dar ghimpele-ĭ attinse amar sufletul meŭ.

1957 Ianuare 30.

26 Aprile 1859.

O juna inocentă pe frunteaţĭ de candoare
Purtînd o floricică din ast buchet d'amor,
Aruncăţĭ o găndire la cel ce cu'nfocare
Priveşte-a ta fiinţă ca angelul de dor.

În or ce timp voit-am să fac a ta vedere
Să vadă căte sufferĕ un bet nefericit,
Lăsaşî în desperare cu cruda ta tăcere
Şi inima-ĭ 'ntriştată, şi sufletu-ĭ sdrobit.

Or cănd a ta privire iubită, amoroasă
Vruseĭ s'admir în pace c'un ochiŭ d'adorator
Fuseĭ în tot d'auna, o jună graţioasă
Respins de modestia-ţĭ cea plină de amor.

Gîndeşte-te o jună că-esistă o fiinţă
Ce-adoră fără marginĭ un nume prea plăcut,
Ce'n asta lume mare o singură dorinţă
Hrăneşte ca de tine să fiŭ bine-vĕdut.

O Lino! prea plăcută în pieptu-mĭ de durere
De veĭ căta vr'odată, tu veĭ găsi sădit
Din timpul inocenţi, din timpul de pălcere
şi al copilărieĭ amoru-ţĭ ne'mblîndit.

1 Maiŭ 1859.

E lementele naturi o copilă ḑîmbitoare
T'aŭ facut să puĭ 'ntristare într'un suflet iubitor.
T'aŭ făcut să fiĭ-adorată de o inimă-arḑătoare,
Ce în tine vede totul· viaţă, nume, viitor.

L umea 'ntreagă înainte-ţĭ s'eclipseşte prea iubită
Tu eştĭ singura speranţă, ce hrănesc necontenit.
Tu eştĭ dulcea primăvară. tu eştĭ floarea prea dorită,
Tu ḑefirul, ce încăntă orĭ ce suflet amărit.

E ştĭ ca roḑa înflorită ca cea floare graţioasă,
Ce întrece p'or ce altă cu-al seŭ dulce bun, miros,
Ce îmbată de plăcere o-inimioară mult setoasă
D'o iubire-adevărată, d'un amor prea credincios.

N orocirea vieţi melle eştĭ tu jună adorată
D'a fi dar în întristare o copilă e pecat.
Tu dar scumpă nălucire, tu ce'n florĭ eştĭ legănata
Alíneaḑă-mĭ tu durerea ce hrănesc neîncetat.

A strul ḑileĭ nu luceşte precum fruntea-ţĭ strelucindă.
Maĭ pre sus de a luĭ raḑe ochi-ĭ dulce scănteind,
Eclipseşte p'or şi cine prin lumina lor arḑîndă
Ş'apoĭ- âl lasă în durere, şi de chinurĭ suspinînd.

La Elena.

Porumbiţă mult plăcută de ce eştĭ aşa crudelă?
De ce'n inima'ţĭ plăpîndă nu găsesc de căt venin?
Or tu oare hotărît-aĭ sa fiĭ vecĭnic tot fidelă
La sistemul de peire ce aduce tot suspin?

Tu ca-un ḑefir ce-eştĭ uşoară ce atîta apăsare
Laşĭ'pe pieptu-mĭ de durere? or gîndeştĭ că nu-e păcat
Ca cu-atîta ne'ngrijire, şi cu-atîta nepăsare
S'aĭ în chinurĭ şi în lacrămĭ o ființă ne'ncetat.

Celuĭ care vede'n tine astrul vieţeĭ, prea iubite,
Care'n tine-or ce speranţă ş'a pus betul fericit,
Îndrăsniveĭ să-ĭ daĭ lacrămĭ, să-ĭ daĭ chinurĭ ne'm-
blînḑite
Îndrăsni-veĭ o ființă să-l facĭ tu neferícit.

Ca o barcă, ce prin valurĭ merge mîndră şi măreaţă
Purtînd veselă-o ființă, ce-o ameninţă un vînt,
Ast-fel scumpă nălucire, tu aĭ ḑile-mĭ dimineaţă
Porţĭ-în tine-a mea scăpare, saŭ plăcutu-ţĭ meŭ mormînt

Ca cea scumpă filomelă, ce tot ḑile întristate
Vede'n vecĭ 'naintea vieţeĭ ce tăraşte în durerĭ
Ast-fel cella, ce t'adoră în suspine ne'ncetate
Va petrece infelice depertat d'orĭ ce-încăntărĭ.

Tu facĭ tocmaĭ ca o roḑă ce ne'mbată de plăcere
Pe d'o parte cu mirosu-í recoros, încăntător,
Dar pe d'alta ne răneşte, şi ne umple de durere
Cu-al seŭ ghimpe prea puternic, dar far' milă fară dor.

Să creḑ oare c'o ființă pe a căruĭ frunte dulce
Vede-or cine inocenţa puritatea chiar din cer,
Se arată fără milă la-o durere ce conduce
La'ntristare şi suspine, de carĭ betul de mult per.

Ce t'opreşte înger tănăr d'a iubi cu înfocare?
Ce te temĭ în astă lume d'a simţi un dulce-amor,
Ce nu credĭ că eştĭ născută pe pămîntul cesta mare
Ca să fiĭ tu fericirea unuĭ suflet plin de dor

Oar' ce stabil vedĭ 'nainte-ţĭ? cine-ăţĭ dice că iubirea
E un nume prea dadarnic ca s'o poţĭ şi tu simţi?
Oar' ce lege popritoare aí citit şi fericirea
Dintr'o inimă prea jună o facĭ singură-a peri?

O tu singura-mĭ speranţă, o simbol de fericire
Veĭ lăsa maĭ multă vreme inimioara-mĭ în suspin.
O tu angel de candoare tu ce-mĭ parĭ în strelucire
Dup'atîtea condemna-veĭ al meŭ suflet tot la chin.

Nu cred jună prea plăcută să voeştĭ a mea peire.
Ş'ar fi crud, fără de milă să mă laşĭ neîncetat,
Tot cu vorbe 'nşelătoare, cu speranţe d'amăgire
Căcĭ vaî! rana-mĭ e prea-adîncă, ş'al meŭ suflet turburat.

Tu defirul vereĭ melle, risipeşte tu îndată
Nori negri, de durere, ce staŭ plinĭ pe capul meŭ
Risipeşte-ĭ, risipeşte-ĭ jună scumpă, adorată
Căcĭ spre tine-a mea gîndire merge, merge tot mereŭ.

Eŭ termin şi al teŭ nume pronunţîndul cu ardoare
Àl invoc precum invoacă un serman scâparea sa.
Lino, Lino a mea limbă repetînd cu înfocare
Dice-aî milă, căcĭ în tine eŭ dăresc scăparea mea.

1859 Maiŭ 9.

Amicului meŭ A. A. Suţu la Paris.

O divine amitié, felicité parfaite,
Seul mouvement de l'âme ou l'excès soit permis,
Change en bien tous les maux où le ciel ma soumis
Compagne de mes pas, dans toutes mes demeures,...
Voltaire.

Amice-or unde-o soartă amară saŭ plăcută,
'Nainte-ţî tu afla-veĭ aruncă-ţĭ liniştit
O singură găndire la vremea petrecută
Aproape tu de mine, şi fiĭ maĭ recorit.

A vieţi talle pînde or cǎnd d'un vînt prea tare
Împinse-umflate fi-vor, tu da nu veĭ uĭta
Că s'află oare cine, cu mare ce'ncăntare
Sbura-va către tine pe tine spre-a scăpa.

A ceşteĭ lume însă cǎnd unda schimbătoare
Pe barca-ţî cea plutindă c'un pas tremurător
O duce-va 'n plăcere spre ţinta-ĭ doritoare
Întoarce-veĭ privirea-ţĭ spre mine plîngător ?

1860.

La Romania.

Frumoasă Roămnie, d'atîţĭ secolĭ vestită,
O Ţarră glorioasă, o Patrie iubită
Salut eŭ al teŭ nume, ce falnic altă dată
Ştia să'nfioreḑe ş'a fi fără de pată.

Salut dic al teŭ nume, ce-atîta 'nsemnătate
Putu să dobîndească pentru posteritate
O Țarră ce-altă dată cu-atĭta vitejie
Știaĭ să-ți ridiçĭ capul, să desfășorĭ tărie.

Salut acea antică-țĭ bravie însemnată,
Și gloria-țĭ aceea, cea bine meritată.
Salut a talle-altare o patrie prea sfîntă,
Ce de durerĭ, și chinurî de mult eștî sufferintă.

Salut a talle scumpe speranțe înșelate,
A talle prea plăcute dorințe arătate,
Salut a talle drepturĭ ce fii teĭ avură,
Și pentru care secolĭ întregĭ eĭ combătură.

Salut a talle templurĭ, a talle sanctuare,
În care odihnește vechia-țĭ regenerare.
Cenușa prețioasă celluĭ ce pentru Țarră
Luptat-a cu virtute, ș'apoĭ știu să moară.

Salut a talle cămpurĭ frumoase, înverdite
Care vědură-atătea victorii strelucite,
Ce bravi Românieĭ știura să caștige,
Cănd p'inimicĭ cu toți mergeaŭ spre a-ĭ învinge.

Salut a talle rîurĭ, ce înca-sŭ fumegînde
De săngele, cu care văpseaŭ a salle unde,
Cănd inimici Țerreĭ veneaŭ să cotropească
A salle dulcĭ ținuturĭ, și să le jefuească.

Salut a talle umbre, ce pentru libertate,
Şi pentru biruinţă sacrificară toate
Care n'avură'n lume nimic aşa de mare
De căt a. Ţerreĭ sfinte prea scumpă liberare.

Dar plăng cu-amariciune durerea cea cumplită,
Ce-aĭ trebuit să sufferĭ cu sora ta iubită,
De cănd splendidul soare trecu prin România
C'o glorie neştearsă, dar făr' să maĭ revie.

Plăng trista amorţire, în care fără milă
Redusute-aŭ prea sfîntă cu-atîta mare silă
Şi tu aĭ sufferit-o nu fără nerâbdare
Pănă să vie ḑioa de bine-cuvîntare.

Plăng fii teĭ de astăḑĭ, părinţi ce-şĭ uĭtară
Ş'origina, şi nume, ş'a lor prea scumpă Ţarră
Ce muma'şĭ părăsira în ora de peire
Lăsănd-o în suspine şi în nefericire.

Te plăng o Românie, ce tristă şi tecăndă
Atîta vreme'n chinurĭ aflatu-te-aĭ arḑîndă.
Ce-ătîta sufferit-aĭ fără de încetare,
Ne cuteḑînd a cere la fii-ţĭ aparare.

Plăng chiar şi pe aceia, ce tu mumă nutrit-aĭ
Cu laptele din sînu'ţĭ, ş'a lor chinurĭ simţit-aĭ.
Şi nu vor nicĭ chiar astăḑĭ a ta soartă cumplită
A uşura de chinurĭ, ş'aţĭ da viaţa dorită.

Dar ce vĕḑŭ de departe, ce tron se pregătește!
Ce soartă maĭ ferice aḑĭ ţie ăţĭ ḑimbeşte!
O n'avea îndoială căcĭ Dumneḑeŭ prea tare
Va ști şi pentru tine să aĭbă îndurare.

O! vĕḑŭ a ta iubită pandieră tricoloră
Refălfăind odată, precum odinioară
Pe cămpul de bătae. Şi lumea în mirare
Recunoscănd că meriţĭ a ta regenerare.

Ca măine steaoa-ţĭ dulce putea-va să resare
Fără să te găsească sub a sclavieĭ feare.
Eără ca al teŭ nume s'atîrne de la altul
Fără ca dupe tine s'urmeḑe tot păcatul.

Ca Roma cea antică veĭ fi tu măndră, tare,
Şi toţĭ cu umilinţă c'o sfîntă înfocare
La tine alerga-vor să pue a lor viaţă
C'o singură strigare, c'o singură speranţă.

Acestea a mea liră aḑĭ singură pătrunde
Şi p'între vălul negru, ce încă tot ascunde
Ḑărește foarte bine celle acum preḑise,
Ş'asigură că toate în cerurĭ sunt prescrise.

1858 Septembre 4.

APPEL.

O navis, referent in mare te novi
Fluctns! O quid agis? focliter occupa
Portum.

Horatius.

Nimic în astă lume nu-e plin de desfâtare,
Nimic nu e maĭ dulce, maĭ scump maĭ de dorit,
De căt plăcuta Ţarra, cănd fără de'ntristare
Petrece'n mulţumire un timp prea fericit.

Tot omul atuncĭ rîde, atuncĭ e 'n fericire,
Atuncĭ simte plăcere, atuncí e ḑîmbitor,
Cănd dulcea a sa mumă procede spre mărire,
Cănd totul o încăntă ş'ăĭ pare rîḑâtor.

Ce dar dar astă-aşteptare ! De ce înterḑiere
Cănd patria suspină cu ţipet dureros.
Cănd beata Ţarră geme amar în neplăcere,
Cănd rĕul o munceşte o-apasă fioros.

Întocmaĭ ca o navă ce'n timp de turburare
Prin ape furtunoase ăşĭ duce pasul seŭ,
Aşa iubita mumă, aşa fără'ncetare
Trecu prin sufferinţe, vĕḑu minutul reŭ.

Venit-a dar cea oră ca fii Romănieĭ
Eĭ singurĭ să o scape, şi încă s'îndoesc.
S'opreascâ a lor Ţarră din cupa agonieĭ
Să bea d'acuma'n colo eĭ astăḑĭ nu voesc?

Ca floarea vestejită de steaoa cea arḑîndă
Ce-aşteaptă aurora să-ĭ dea iar traiul seŭ,
Aşa şi Romănia c'o inimă ferbîndă
Aşteaptă să o trageţĭ din labirentul greŭ.

Lăsaţĭ dar celle haĭne ce pănă erĭ purtat-aţĭ
Lăsaţĭ cu toţĭ ura spr' a Patrieĭ folos.
Şi patimile-adînce ce'n voĭ, voĭ implentat-aţĭ
Uĭtaţaţĭ-le da astăḑĭ, cu-un suflet generos

Departe desbinarea, şi intrigĭ intestine.
Departe calomnia. Căcĭ ast-fel veţĭ putea
Să trageţĭ beată Ţarră din crudele suspine,
În care păn'acuma sermana se afla,

Scăpaţĭ cu toţi astădĭ pe mumă-va iubită
Cruţaţĭ fără sfială folosul personal.
Şi fie ţinta voastră că soarta cea cumplită
a Patrieĭ să peară, să peară-or ce amar.

O fiĭ aĭ Românieĭ lucraţĭ spr' a eĭ mărire.
Nu vindeţĭ adĭ pămîntul, în care v'aţĭ născut.
Şi mîine priimi-veţĭ ca dreaptă resplătire
Un laur prea ferbinte de patrie ţesut.

Întoarce-ţĭ da privirea spre timpurĭ depărtate.
Vedeţĭ antica famă cel nume glorios.
Vedeţĭ ce mare fapte, ce lupte căştigate
Ştiură s'o ilustre, s'o 'nalţe majestuos.

Urmaţĭ dar şi voĭ astădĭ pe calea stremoşească,
Căcî ora cea supremă a patrieĭ sosi.
Grăbiţi-vă să faceţĭ pe Ţarră să dîmbească.
Destul prin snfferinţe ţăcută retăci.

Se cere integritaritate, ş'o largă-neatîrnare.
Se cere să fiţĭ liberĭ în ceea ce voiţĭ.
Căcĭ alt-fel isbuti-va nimic nicĭ o lucrare,
Nicĭ voĭ nu căştiga-veţĭ aceea ce doriţĭ.

Amar ar fi să vaḑă că inima Română
Îşi uĭtă datoria pe Ţarră părăsind.
Că nu voeşte astăḑĭ s'întinḑă a sa mână
Spre-a trage pe aceea, ce ḑace suspinând,

Amar ar fi să vaḑă în astă'mprejurare
A noastră Ţarră dulce că ceĭ ce a nutrit
Se poartă fără milă cu mare nepăsare
Şi lasă'n sufferinţe pe cea ce i-a iubit.

Lucraţí dar în unire c'o singură voinţă
Şi da-veţĭ as-fel Ţerri un dulce viitor.
Lucraţĭ cu înfocare, c'o singură dorinţă
Şi Patria Scăpa-va de rĕul perḑător.

1858 Decembre 21.

6 Ianuarie 1859.

Privesc a ta ființă ca astrul ḑileĭ melle.
Ca cerul ne'noratic e fruntea-țĭ de amor.
Și vocea-țĭ se compară cu-a dulceĭ filomele
Ce'mbată de plăcere, de farmec și de dor.

Întocmaĭ precum suflă ḑefirul primă-veri
Aşa de'ncăntătoare e da suflarea ta.
Precum luceşte junā cel astrŭ al dulceĭ verĭ
Aşa luceşte scumpă, plăcută fruntea ta

Eştĭ dulce ca columba, plăcută ca o floare
Şi scoţĭ miĭ de scîntee ḑin ochi-ţĭ arḑătorĭ.
Ca roḑa înflorită eştĭ blîndă rîḑătoare
Dar uĭţĭ ĭn or ce parte p,aĭ teĭ adoratorĭ.

Fiinţa ta întreagă e plină de ḑîmbire
Şi pletele-ţĭ plăcute sunt pline de amor.
Vĕḑîndu-te or cine ăĭ place'n absorbire
S'admire-a talle graţiĭ c'uu suflet plin de dor.

Purtînd frumosul nume celebreĭ da Elene,
Ca şi pe dînsa tocmaĭ Înaltul te-a 'nḑestrat.
Cănd măna-ţĭ p'a ta frunte o laşĭ plăcuta-a lene
Tu parĭ a fi ĭntocmaĭ un ce diviniḑat.

Tu parĭ la-a mea vedere ca angelul de viaţâ.
Tu parĭ a mea scăpare o Lino scumpa mea.
Maĭ sus de or ce'n lume tu eştĭ a mea speranţă
Întoarce şi spre mine o da privirea ta.

Ar fi în astă lume o jună maĭ frumoasă,
În care să se afle aceea ce 'nsuşeştĭ?
Ar fi vre o copilă maĭ dulce graţioasă
De căt tu scumpă Lino ce mă despreţueştĭ.

Eştĭ rumenă ca cerul, cănd astrul cu'ngîmfare
S'anunţă de departe p'un car încăntàtor.
Ka bolta cea cerească, cănd steaoa arḑătoare
Delăsă oriḑontul c'un pas încetişor.

Să creḑ dar că o jună aşa de'ncăntătoare
Puteava să delase p'al seŭ adorator?
Să creḑ că o fiinţă, plăcută, riḑătoare
Lăsa-va în suspine p'al seŭ admirator?

Te jur prea scumpă Lino, te jur pe or ce'n lumé,
Te jur p'a mea iubire d'a nu mă delăsa.
Te jur pe or ce sacru, te jur pe al teŭ nume
D'a-avea compătimire, d'a nu mă întrista.

Să nu înşelĭ speranţa-mĭ, În tine a mea iubire
E pusă chiar din ḑioa, în care te-am vĕḑut.
D'atuncĭ, orĭ ce în lume e plin de fericire
Cănd jună ămĭ vorbeşte d'amorul ce-am crescut.

Termin ḑicăndu-ţî încă că doă rîndurĭ scrise
De măna-ţĭ cea frumoasâ, care-însă mă răni
Vor fi destul s'abată durerea ce coprinse
O inimă'ntristată, de cănd ea te ḑări.

SONET III.

Viaţa-e dulce mult plăcută,
Când îmĭ suflă vîntul lin.
Viaţa-e neagră mult tăcută
Când scot vecĭnic tot suspin.

Lino, jună mult iŭbită,
Tu voi-veĭ să tot plîng?
Lasă jună mult dorită
Roa-ţĭ dulce eŭ să strîng.

Nu credeam c'a ta iubire
Îmĭ va da nefericire
Câmpu-mĭ ea va veşteji.

Acum vêḑŭ că astru-mĭ dulce
Doarme'n loc d'a străluci
Apa-mĭ turbură tot curge.

1859.

RODA.

Lorsque Vénus sortant du sein des mers
Sourit aux dieux charmés de sa présencc,
Un noveau jour éclaira l'uuivers
Dans ce moment la rose prit naissance
Parny.

Prin tine dulce floare s'anunţă primăvară
Prin tine şi natura ne rîde graţios.
Tu facĭ să 'nveselească or ce-inimă-amară,
Pe tine astrul Febu te măngăe voios,
Cănd rada-ĭ strelucindă-ăţĭ trimite cu plăcere.
Ḑefirul abea scapă, ş'îndată recorind
La tine să te'ndulce el vine în tăcere.
Şi roa nopţi line te udă mult voind.
Tu fruntea virginală acoperĭ prea iubită,
Tu-eştĭ doamnă peste toate celle-alte dulce florĭ.
Cununi tu-eştĭ podoaba o rodă prea dorită.
De tine fug durerea, şi lăcrămĭ, şi greĭ norĭ.
A deilor altare tu umpli cu măndrie
Şi junele copile te port încăntător.
Amorul pe tine-are simbol de veselie
Pe tine cănt o rodă cu lira-mĭ dîmbitor.

1860.

Rugaciunea Poetului.

O Doamne-a tot-putinte,
Obştescule părinte
Ascultă aḑĭ voios
O scumpă rugăciune
Ce-aduc Ţie Stăpîne
C'un suflet călduros.

Cu-a ta bună-voinţă
Din 'nalta-ţi locuinţă
Cerescule'mpărat
Îndreaptă şi spre mine
Măreaţa ta privire,
Şi fă să fiŭ-ascultat.

Tu ce iubeştĭ dreptatea
Ş'aducĭ prosperitatea
Iubiţilor teĭ fiĭ,
La vocea-mĭ tremurîndă
C'o inimă riḑăndă
O Doamne astăḑĭ fiĭ.

Un prunc al Românieĭ,
'nemic al tiranieĭ,
Te'mploră 'ngenuchiat
Să facĭ să nu să'nşele
Speranţa Ţerreĭ melle,
Ce mult a suspinat.

O dulce primăvară
Cu haĭnele-ĭ de fală
O da! eŭ o ḑăresc.
Câmpia înverḑită,
Natura 'mbobocită,
Acestea le privesc.

Nu ḑic c'or ce rigeare
A ierni pierḑătoare
Că astăḑĭ n'a perit.
Da simţ ḑefirul dulçe,
Durerea se ascunse.
Dar vara a venit?

De şi ḑăpada ierni
Topitu-s'a. Ş'a veri
Veni-un prevestitor,
Dar tot auḑ ămĭ pare
O voce cobitoare,
Ce urlă'ngroḑitor.

Da lupul tot mugeşte
Departe. Tot răcneşte.
Speranţa-ĭ n'a 'ncetat.
Şi vulpea'n linişţire
Plăcuta-ĭ isbutire
Viseaḑă ne'ncetat.

Furtuna se'ndulceşte,
Şi ploaea s'alinaeşte
Dar cerul ns e lin.
Neptun de şi cu frică,
De şi c'o gură mică
Tot scoate un suspin.

Din cănd în cănd ămĭ pare
C'auḑ cu'nfioare
Un suflu sgomotos
Ş'un nor de şi departe
Dar cerul tot strebate
P'un car întunecos.

O barcă graţioasă
P'o undă furtunoasă
Îşĭ duce paşi seĭ.
O vĕḑ, că'nainteaḑă,
Ş'o mare ce spumeaḑă
O tae peptul eĭ.

Din lungă depărtare
Din Ţărrĭ spăĭmăntătoare
Îmĭ pare ea venind.
Şi crude sufferinţe,
Amare umilinţe,
O vĕḑ c'ar fi avînd.

Nevoĭ nenumărate,
Prin drumurĭ neumblate
Sermana a trecut,
Căcĭ vrednică de jale
E starea-ĭ. De mirare
Sunt căte a vêḑut.

De căte stănci ea oare,
De căte pietre tare
Mult timp tot se lovi
Prin căte văĭ rîpoase,
Ce ape furtunoase
Cea barcă retăci,

Scăpată d'orĭ ce rele
Acum, de celle grele
Şi multele nevoĭ,
O vĕḑ se 'nveseleşte
Ca omul şi hraneşte
Speranţe dulce noĭ.

Da vîntul înceteaḑă
Şi barca 'nainteaḑă
Spre portul cel dorit.
Puţin, şi ea intra-va.
Nu mult, o da, scăpa-va
De tot ce-a snfferit.

Un ce însă-o opreşte
Nu ştiŭ ce o goneşte
De ţinta, ce 'şi-a pus
Furtuna căcĭ s'oprise,
Şi marea s'alinise
Tot reul s'a fost dus.

C'o vie palpitare,
C'o veselă'nfocare
Ḑăresc un lopătar
Că'ntinde a sa mănă
C'o inimă Română
Trăgînd tot da spre mal.

Dar altul o durere!
O crudă neplăcere!
Îl văḑ că e sdrobit,
Cănd vede c'a sa barcă
Din ce în ce s'arată
Pămîntuluĭ iubit.

Infamă vaĭ dorinţă!
Îl vĕḑ cu stăruinţă
Că umblă ne'ncetat
Să peardă pe cea care
Din lungă depărtare
pe dînsu 'l-a purtat.

Dedat cu sufferinţe,
Primejdiĭ umilinţe,
Ăĭ pare-acuma reŭ
Să scape d'orĭ ce rele
Să lapede durere
Să'nalţe capul seŭ.

Înalte dar stăpâne!
Această rugăciune
Aduc Ție plecat,
S'aduci adĭ îmblînḑire.
Să'nspirĭ o înfrățire
Despotuluĭ turbat.

Să'nspirĭ acelor, care
În mare desmerdare
Viseḑŭ îngroḑitor
A Patrieĭ peire
A eĭ nefericire,
Ca lupul pierḑător.

Să'nşelĭ cu-a ta putere
Cu 'naltațĭ prevedere
Speranța celuĭ reŭ.
Ca feara, ce pândeşte
Departe, şi ochieşte
Cu crudul ochiu seŭ.

Să facĭ să stea cu totul
O! da astăḑi potopul
Ce'neacă Țarra mea,
D'o vreme depărtată
În chinurĭ legănată
Cu tarea mâna ta.

O soarte maĭ ferice,
Un soare maĭ propice
Cu farmec ne ḑămbi,
Un văl însă opreşte
Cel foc, ce respăndeşte
Lumina ce s'ivi.

Cu'nalta ta putere
Fă dar întru plăcere
Să peară vălul greŭ.
Şi fă să respîndească
Pe bolta cea cerească
Lumină astrul tĕŭ.

De mult făr'încetare,
Cu mare 'nvierşunare
Cădea îngroḑitor
O ploae precurmată
Din cănd în cănd vr'o data,
D'un vînt spăimîntător.

Ş'o grindină turbată
De viscolĭ legănată,
Umplea neîncetat
Iubită a mea Ţarră
D'o lacrămă amară,
Ce mult timp a vărsat.

Tot ceru 'n turburare,
C'o voce cobitoare,
Pămîntuluĭ suna..
Şi fulgerul streluce
Cu aripe, ce luce
Eterul sfăşia.

O noapte 'ntunecoasă,
Perpetuă negroasă
Un văl îngroditor
Tindea. Şi tot peire,
Dureri neferioire
Vestea spăimîntător.

Natura de durere
Ḑacea în neplăcere.
Şi tot era-amorţit.
Părea că tot pămîntul
Se cleatenă de vîntul
Ce-urla neîmblînḑit.

Dar toate aḑĭ tacură,
Periră, s'abătură,
Ce poate încă-opri.
A veri înturnare,
A noastră resuflare
Ce poate 'nebuşi.

C'o inima uĭmită,
Treime într'unită,
Viŭ dar a te ruga
Să stergĭ orĭ ce suspine,
Şi ḑilele senine
Să facĭ a se'nturna.

Să perḑĭ p'acella, care
Viseaḑă cu'ngîmfare
C'un ochiŭ nepasător,
A Ţerreĭ umilire,
Şi tot nefericire
Găteşte 'ngroḑitor.

Şi barca cea-ostenită
De soarta-ĭ cea cumplită
S'o facĭ aḑĭ a scăpa.
În portul de-isbăvire
Din 'nalta ta mărire
S'o facĭ aḑĭ a intra

Uĭmita-mĭ rugăciune
Cerescule stăpîne
Să cred c'o veĭ priimi.
Şi norul de durere
Cu marea Ta putere
Că aḑĭ veĭ risipi.

22 Februare 1859.

CĂNTEC.

Să trăească fericirea.
Departe nenorocirea.
Ḑeulŭ Bacŭ să trăească.
Vinulŭ să ne 'mveselească.

Să trăeasca 'ndestularea,
Bucuria ş'încăntarea.
Să trăească şi amorul
Ş'aceĭ ochĭ ce 'mĭ-aprindŭ dorul.

De nimenĭ să nu ne temem.
Să măncăm şi să petrecem.
Fiecare duce-o viaţă
Dup'a sa simplă povaţă.

Să uĭtăm dar ş'întristare,
Şi durerea cea maĭ mare.
Să uĭtăm or ce durere,
Iată, iată-a mea părere

1858.

Ḑioa de 24 Ianuare.

Saltă Românie măndră, saltă Ţarră prea iubită.
Saltă, c'astădi este dioa, ce atîta aĭ dorit.
Saltă veselă, ridîndă, tirania e sdrobită,
Libertatea iară sboara. Viaţa-ţĭ tristă a perit.

Destul timp tu scumpă Țarră aĭ ḑăcut în sufferințe
Și din ochi-țĭ multe lăcrămĭ aĭ vărsat neîncetat.
Sterge astăḑi de pe fruntea-ți întristare umilințe,
Căcĭ frumoasă ḑi de vară ție astăḑĭ s'a-arătat.

Aurora-țĭ a·gintie astăḑĭ mult este plăcută.
Dimineața asteĭ ḑile o! ce foc strelucitor
Ne arată cu măndrie, și natura netăcută
Strigă tare, ne vestește un streluce viitor.

Uĭtă astăḑĭ scumpă Țarră cruda vĭață de măhnire,
Păn'acum făr'încetare, ce iubită-aĭ petrecut.
Pune-țĭ haĭnele de falā: Scoală aḑĭ din amorțire
Căcĭ Înaltul ne trimite o ḑi foarte de plăcut.

Nu veḑĭ Patrie iubită cum poporul cu'nfocare
Merge, vine d'o înaltă bucurie tresărind?
Nu veḑĭ lumea cum procede c'o divină palpitare,
Nu veḑĭ fii-țĭ cum aleargă de iubirea-țĭ toțĭ arḑind?

Iată torțele s'aprinde, și mulțimea netăcăndă.
Îțĭ ureaḑă scumpă Țarră cu un suflet simțitor
Ḑile pline de ḑîmbire, și o viață da rîḑîndă.
Îțĭ ureaḑă fericire înfocațĭ d'al teŭ amor.

Bronḑu sună cu turbare prevestind o ḑi ferice
Totul suflă în plăcere. Bucuria-a re'naviat.
Ḑioa d'astăḑĭ ni s'arată maĭ plăcută maĭ propice
Căcĭ străbuna aḑĭ mărire la noĭ iară s'a-arătat.

Iată mudica 'ntoneadă dulce cănturĭ de unire,
Şi junimea înfocată te salută cu amor.
Înviadă iată iarăşĭ celle-antice souvenire,
Şi se'mbată de plăcere or ce suflet simţitor.

Sunaţĭ dar făr' incetare o voĭ clopotelor sacre!
Tot Romănul adĭ serbeadă o di mare de serbat.
Căntă mudica detuna, dile negre dile acre
Aŭ perit s'aŭ dus departe, dile albe s'aŭ-arătat.

S'aŭ ascuns astădĭ şi patimĭ, ş'interese personale,
Aŭ tăcut orĭ ce invidiĭ, şi discordia-a perit.
Numaĭ este neunire, numaĭ sunt dile amare.
O comună învoială la noĭ astădĭ a domnit.

Rupe dar vălul cel negru, o prea sfăntă Romănie
Păn'acum o scumpă Ţarră, ce pe tine-acoperea.
Lasa lácreme d'o parte, lasă cruda tiranie
Lasă de, or ce durere, ce pe tine sfăşia.

'Nalţă iarăşĭ fruntea-ţĭ măndră căcĭ sclavia e gonită,
Scoală astădĭ maĭ streluce. Roma noă-a re'nviat.
Numaĭ dace'n neplăcere, Romănie prea iubită,
Ci priveşte cu mărire astrul cel prea aşteptat.

Sparge cu măndrie Ţarră de durerí, şi sufferinţe
Celle feare ce pe tine păn'acum apăsaŭ.
Sterge lacrăme, suspine, sterge orĭ ce umilinţe,
Şi respinge cu tărie pe aceĭ ce trădaŭ.

Sculaţĭ astădĭ din morminte o voĭ umbrelor strebune,
Şi cu toţi ĭmpreună Ţarra voastră salutaţĭ.
Uraţĭ Patrieĭ prea scumpe ḑile dulce, ḑile bune,
Şi pe fraţi vostri d'astâḑĭ voĭ cu toţĭ lăudaţĭ.

O ḑi dulce de mărire, d'atîţĭ secolĭ aşteptată!
Te salut cu înfocare, şi c'un suflet arḑător.
Te salut o ḑi ferice, de plăcere adăpată.
Astăḑĭ Naţia se 'nalţă fără lăcrămĭ, fără dor.

Astăḑĭ Patria se scoală dintr'o lungă amorţire.
Şi s'arată maĭ frumoasă la iubiţi fii seĭ.
Se desbracă de durere, şi îmbracă fericire
Căcĭ de patimĭ astăḑĭ cerul desbracă pe fii seĭ.

O voĭ dar aleşĭ aĭ Ţerri! Ţarra aḑĭ vĕ'ncununeaḑă,
Da 'aḑĭ faptă strelucită voĭ cu toţi aţĭ făcut.
Romănia e scăpată, fericirea re'nvieaḑă,
Şi Romănul dobîndeşte ceea ce avea perdut.

Să serbăm dar aḑĭ cu toţi ḑioa dulce-a bucurieĭ
Ḑioa mare a r'envierii, de plăcere dănţuind.
Să căntăm cu înfocare măntuirea Romănieĭ
Bătrînĭ, junĭ, femeĭ, copile fericirea-ĭ toţĭ urînd.

1859.

Sà Càntàm.....

Să căntăm, să dănţuim.
Din plăcere să sorbim.
Pănă vîntul dulce, lin
Nu ne-aduce dor, suspin.
Pănă cerul e curat.
Pănă sufletu-e bogat
De visurĭ încăntătorĭ,
Şi de dalbe, june, florĭ.
Să trăim în veseliĭ,
Rîsurĭ, dulce bucuriĭ
Pănă apa curge'ncet,
Pănă-e' vărsta de poet.

1859.

PATRIA.

Pe o vale radioasă
Lîng'un rîŭ tremurător,
Sub o salcie stufoasă
C'un miros încântător
Lăcrămează o femee jună 'naltă cu amar.

O lumină lucitoare·
Se înalţă majestŭos,
Şi cu raḍe arḍătoare
Dintr'un car argintuos
Ea aruncă tot scîntee înfocate jos spre dar.

Cerul e în puritate
Nicĭ un nor nu e vĕdut.
Şi prin apele turbate
Celuĭ rîŭ foarte plăcut
Âşĭ avînta astrul ḑileĭ nişte focurĭ argîntii.

Multe păsărĭ cu plăcere
P'între arbori stufoşĭ,
Ce staŭ mîndri făr' durere
Îngîmfaţĭ şi majestŭoşĭ
Se resfaţă tot în cănturĭ, bucurie, veseliĭ.

Dar femeea'n suvenire
Retăceşte ne'ncetat
Ea nu simte mulţumire.
Crede c'ora-ĭ a sunat.
Şi gîndeşte tot-d'auna la ce a fost şi ce-a ajuns.

Ea priveşte-indiferindă
Cu un ochiŭ nepăsător
La natura ce'nflorindă
Ne îmbată de amor
Căcĭ lumina şi plăcerea pentru dînsa s'aŭ ascuns.

Ast-fel floarea vestejită
Păn'acum ce strelucea,
Soartea eĭ cea nedorită
Acum plînge, şi nu vrea
Să maĭ vaḑă nicĭ ḑefirul, nicĭ cea roo ce-o uda,

'N van aurora lăcrămăndă
Vîntul suflă cu amor.
Astrul ḑileĭ scînteiaḑă
Totul s'află plin de dor
Căcĭ cea floare vestejită numaĭ este ce era.

Ast-fel dulcea turturică,
Ce pe soţu-ĭ a perdut,
Şade tristă păsărică
Tot pe locul neplăcut,
Ş'în durere se abatte cu gîndirea-ĭ la-al eĭ dor.

Ea n'aude, nicĭ nu vede
Urde merge paşi seĭ.
Ş'unde s'află tot nu crede
Că iubitul soţul eĭ
Se desparte printr'o moarte de prea scumpul seŭ amor.

Ast-fel juna Românie,
Ast-fel ţarra de martirĭ,
Ţarră plină de măndrie,
Şi de multe suverirĭ
Aşĭ petrece în suspine ḍile pline de durerĭ.

Delăsată beata Ţarră
Fără milă, fără dor,
Într'o stare tristă-amară
Făr'un suflet simţitor
Geme plînge aruncată în nrea multe neplăcerĭ.

Scumpă Ţarră jelitoare
Răscoleşte al eĭ gînd.
Şade tristă plîngătoare
Şi enumeră pe rînd
Fapte marĭ de bărbăţie, ce vĕḍuse în trecut.

Cu blîndeţe povesteşte
Cătă glorie avu
Beata Ţarră şi jeleşte
Pe ceĭ fiĭ ce ea perdu
Ce ştiaŭ s'o façă mare cu-al lor braţe de temut.

Dar acestĭa ḑice rece
Nu mă vădŭ c'un ochiŭ plăcut
Nu e nimenî, ce să plece
Capul seŭ, căcĭ e perdut
Socoteşt, cănd pe mine mă desbracă de durerĭ.

Iată ora că soseşte,
Iată ora c'a venit.
Dar vaĭ! nimenĭ nu grăbeşte
Ca o mănă de dorit
Să-mĭ întindă spre a mă trage din perpetue ofterĭ.

Ţarra-e plină de durere
Liberaţĭ-o de voiţĭ
Îngropaţĭ-o 'n neplăcere.
Saŭ ca ceĭ nebiruiţĭ
Fiĭ anticĭ de altă dată rupeţĭ vălul neguros.

Căcĭ în chinurĭ multă vreme,
Vaĭ sermana-am sufferit.
Şi în lacrămĭ de durere
Anĭ fără număr m'aŭ găsit.
Daţi-mĭ dar d'acum încolo suflu dulce, reçoros.

Astea plină de'nfocare, şi c'o inimă ferbîndă
Ḑise, juna cea femee cu un glas tremurător.
Ş'ăpoĭ repede se scoală ca lumina strelucindă
Şi s'abate spre un arbor, ce sta-acolo ḑîmbitor.

1859 Octobre 24.

Să plâng.

Pour vivre et pour sentir l'homme a besoin des pleurs.
Al. de Musset.

Să plîng, dar între plîngerĭ să am şi vr'o plăcere.
Cum astru dupe ploae s'arată dîmbitor.
Dar nori tot-d'auna să'mĭ verse tot durere
Aceasta cred poetul n'o dise voitor.

Necontenit suspine sa simţe-a mea-inimioară
Socot că nu-e necese spre a putea trăi.
Căcĭ vîntul cel prea tare cea floare o doboară
Ş'apoĭ în van defirul să-ĭ sufle va veni.

Poetul cănd ne dise că trebue să plîngem
Ca să simţim că'n viaţă noĭ suntem, a-înţeles
Că nu numaĭ în rîsurĭ minutele să strîngem,
Dar nu că din durere e bun or ce-e cules.

1860.

Moartea luĭ Mihaĭ Bravul.

Era'n adîncul nopţi, natura-era tăcăndă.
Părea că p'astă sferă or ce vieţuitor
Uĭtase-a sale chinurĭ, ce ḑioa strelucindă
Născuse iar din sînu-ĭ, ş'or ce apăsător.

Era atuncĭ, cánd omul lăsînd orĭ ce suspine
Viseadă, ce Morfeul i-arată prea voios.
Când magicele-aspecte, ş'urările senine
S'arăt sub un văl negru c'un aer bucuros.

Sufla un vînt d'acellea, ce toamna tot maĭ naşte
Din când în când din sînu-ĭ, un defir prea iubit,
Ce'mbată de plăcere tot omul, ce cunoaşte
Natura'n tot ce are de scump, şi de dorit.

Frumosul car al Dianeĭ umbla cu îngîmfare
Pe cerul făr' de marginĭ, c'un pas triumfător.
Şi stelele lucinde, ce staŭ în depărtare,
Priveaŭ întru plăcere, p'un om nemuritor.

Acesta-era bărbatul, cel plin de vitejie,
Scăparea Românieĭ Mihaĭ cel strelucit,
Ce Patria sa scumpă din marea-ĭ agonie
Ştiu să liberede, ş'a fi de toţĭ iubit.

Eroul Ţerreĭ sfinte ce'n lanţurĭ şi suspine
Gemuse multă vreme 'nainte de al vedea.
Şi care maĭ în urmă n'avu dile senine,
Când soarta cea maĭ crudă d'o dată ni-l răpea.

Acel, ce fără frică de arme numeroase,
De castre inimice, de oamenĭ vîndătorĭ,
C'o rară vitejie bătea nenumăroase
Armate inimice, ş'orĭ ce apăsătorĭ.

S'afla în astă oră a nopți ceĭ profunde
În manta-ĭ aurie atuncĭ învăluit,
Şi pana casceĭ salle să'ncovoia orĭ unde
Suflată d'un vînt dulce, și foarte de dorit.

P'în capucĭ miĭ de gîndurĭ d'o tristă prevestire
Atuncĭ făr'încetare treceaŭ îngroditorĭ.
Şi fruntea-ĭ cea măreață d'o mare amorțire
S'afla împovărată în ora de fiorĭ.

Fantasme fără număr s'arăt întru tăcere,
Şi trec pe dinainteĭ din ochi scănteind.
Vin iute păn' la dînsul ș'în mare neplăcere
Treg iară a lor umbre la dînsul tot privind.

Ăĭ pare p'între vălul al nopți ce s'întinde
Că vede de departe un monstru 'ngroditor,
C'o crudă-înverșunare asupră'ĭ năvălinde
Şi vrănd să ăl sfășie c'un aer trădător.

Ăĭ pare că dărește p'în aburi de noapte
C'un vănător aŭdace s'aruncă înfuriat
P'un tigru 'n lininiștire, și vrea să ăl atace,
Dar cade 'nvins cu totul 'nainte'ĭ turburat.

Abea se scoală iarăși, dar numaĭ întreprinde
În fața-ĭ să s'arate. Ci-ĭ tinde p'în ascuns
O cursă foarte-adîncă, în care-îndată-ăl prinde
Cădut fără de știre, căcĭ vaĭ! el fu strepuns

Îndată dup'acestea apar în depărtare
Sburînd doă columbe c'un farmec îngeresc.
Dar şoimul le dăreşte, şi fără îndurare
Voi să le sfăşie, c'un aer vrăjmăşesc.

Coprins de înfocare ăi pare atuncĭ c'ochieşte
Cu puşca'i cea bătrână pe şoimul blestemat.
Dar o moment de spaimă! o umbră îl opreşte,
L'ameninţă cu groadă, ca leul turburat.

Întocmaĭ ca şi Cesar el nu voi s'asculte
În ora-ĭ cea supremă aceste vidiunĭ.
Şi geniul luĭ Brutus, ş'atîtea alte multe,
Privitu-le-a el toate, ca simple-apparițiunĭ.

Diana-însă într'acestea d'a percură finesse
Un cer în strelucire curat ş'încântător.
Ş'în locu'i astrul dileĭ spr'a lumina pornise
Pămîntul aer, undă ş'or ce vieţuitor.

Orientul se deschide, ş'o frunte argintie
Apare p'oridontul cel foarte radios.
Infamă însă faptă, şi făr' de omenie
Vesteşte astădi dioa, şi globul lumînos.

Pe câmpul de la Torda înaltă adí trădare
Comite fără frică un om înşelător.
Şi scumpa Românie, cu mare întristare
Priveşte-acum că perde p'al eĭ apărător.

“

Priveşte adi tăcândă, şi plină d'umilinţă
Cum singurul bărbatu-ĭ cădu astădi trădat.
priveşte acea mare şi crudă sufferinţă,
În care cade dînsa, căcĭ steaoa-ĭ s'a retras.

Mihaĭ ce toată noaptea puţin se turburase,
De şi c'un sînge rece pe toate le privi.
Îndată ce văduse că astrul s'înălţase
Salută cu'nfocare natura, ce iubi.

Atuncĭ el trimisese oştirea sa întreagă
Către o cetate veche numită Făgăraşĭ
Ca pe Florica Doamna îndată să retragă
Din mâinile tirane a crudilor vrăjmaşĭ.

Coprins de întristare sta singur pe gîndire,
Privind la al naturi aspect încântător,
Când vede de departe o trupă cu grăbire
Venind fără sfială spre cortu-ĭ lucitor.

El vede cum Valonul acum ăl încojoară,
Cum plin de laşitate voeşte a-l isbi.
„Românul însă astfel nù-e-învăţat să moară."
El strigă o trădare! ş'îndată ăl lovi.

În van astă măsură, căcĭ steaoa-ţĭ aci moare,
În van tragĭ a ta-spadă, căcĭ nu veĭ revedea.
Cum ultima cea radă a soareluĭ dispare,
Ş'a dileĭ auroră ce-atîta ăţĭ plăcea,

O sumă de măinĭ lașe atuncĭ se ridicară.
Strepung unĭ prin lance pe corpu-ĭ îngroditor,
Iar alţi cu-a lor spadă pe dinsul ăl tăiară,
Şi capu-ĭ p'aste cămpurĭ dăcu retăcitor.

Tăcere Romănie, tăcere scumpă Ţarră,
Tăcere căcĭ bărbatul cel mare al teŭ muri.
Muri, o prea iubită, şi soarta-ţĭ prea amară
Maĭ multă vreme'n lacrămĭ aĭ tu a sufferi.

Înbracă-te în negre prea sfîntă Romănie,
Căcĭ astă di-e fatală şi plină de fiorĭ.
Perdut-aĭ pe bărbatul acel, ce'n vitejie
Luptatu-s'a-or şi unde. Bătu pe vîndătorĭ.

Perdut-aĭ pe acella, ce'n or ce'mprejurare
Voit-a al teŭ bine ş'al teŭ apărător
A fost în tot-d'auna ca leul ce'n turbare
Goneşte orĭ şi unde p'al seŭ ucigător.

Se duse vaĭ se duse adi fala Romănieĭ.
Lumina radioasă, ce falnic s'înălţa.
Bărbatu-ţĭ cel maĭ mare, vrăjmaşu tiranieĭ.
Aurora cea frumoasă, ce lumea-o admira.

Plăngĭ o creştinătate tăcută umilită,
Căcĭ astădĭ tu p'acella, ce sacru jurămînt
Făcuse ca să schimbe pe soarta-ţĭ cea cumplită
Perdutu-l-aĭ se duse vaĭ! de p'acest pămînt.

Iar tu o umbră sacră ca ḑacĭ în sanctuare
Repoḑă-te în pace, căcĭ orĭ ce trecătorĭ
Pe-acella, care fuse a Patrieĭ scăpare,
Depune-vor cu falâ cununa lor de florĭ.

1858 Octobre 19.

PRIMAVARA.

Pe fruntea-ţĭ porţĭ cunună de florĭ mirositoare,
Şi aripĭ purpuree te port strelucitoare.
Ḑefirul prevesteşte că viĭ tot înflorind,
Şi paserea din cuibu-í te laudă căntînd.
Aparĭ abea şi câmpul pe dată înverḑeşte.
Şi pomul cu dulcĭ frunḑe plăcut se înveleşte.
Aparĭ şi apa curge c'un sunet graţios.
Făntăna isvorîndă te chiamă mult voios.
Amorul te aşteaptă, c'o inimă'ntristată,
Ş'îndată te salută, când viĭ de florĭ bogată.
Luĭ mult ăĭ placĭ, căcĭ dînsul în tine ajutor
Găseşte cu'nlesnire, tu i-eştí încântător.
Ciobanul ţie căntă pe vesela câmpie
Şi oaea-a talle roade da paşte'n bucurie.
Tu facĭ să uĭte-or cine durerea, crudul dor.
Tu umpli or ce ininimioară d'un sfănt şi dulce-amor.

Visul Romàuiei.

O rumenă lumină tot cęiul coperea
Şi roa Dimineţi în caru-i culegea.
Ca floarea ce s'usucă d'o crudă vijelie
O tănăra femee sta tristă, cu mănie.
Un vînt de primăvară sufla desfătător.
Dar gîndul celleĭ june s'afla retăcitor.
A păsărilor voce sunaŭ din or ce parte,
Femeea însă tristă plecată sta d'o parte.
Natura înflorindă de loc n'o încânta,
Şi mintea-ĭ obosită în gîndurĭ se muncea.
Scotea făr'încetare din sînu-ĭ tot suspine,
Gîndea cu-amărăciune la ḑile nesenine.
Privea cu nepăsare tot ce-o înconjura,
'Naĭnte-ĭ nicĭ lumina, nicĭ astrul strălucea.
Pe fruntea-ĭ înclinată de lăcrămĭ obosită
Citea or cine lesne durerea-ĭ cea cumplită.
O floare de şi trece furtuna ce-o 'negri
Tot n'uĭtă aşa lesne cea ploae, ce-o păli.
Şi multă vreme tristă, plecată, jelitoare
Aşteaptă ca să vaḑă plăcutul iaraşĭ soare.

Să vadă iară cerul în starea ce era,
Când veselă ridîndă deflru-o legăna.
Ea crede că or-ce suflu, că ori ce deflr dulce
O grindină turbată, și viscolul adduce.
Da. Ast-fel este floarea când grindina trecu,
Când cerul s'alinește când viscolul tăcu.
Tot astfel cea femee s'afla acum gînditoare,
Și celle petrecute privind cu'nfiorare,
Morfeul o adoarme, s'acestea ea vădu.

O mantă lungă albă, pompoasă
Corpu-i cel măndru acoperea.
Precum odată Diana frumoasă
În timpul dileĭ se înbrăca.

Păru'ĭ pe spate cu ne'ngrijire
Dar cu plăcere era lăsat.
Părea-acum însă dintr'o amorțire
Îndelungată c'ar fi scăpat.

De multă vreme părea-adormită
La prima-ĭ viață d'abea gîndea.
Mintea-ĭ întreagă era-amorțită,
În cât nicĭ ochi-ĭ numaĭ vedea.

Par' c'ajunsese în neputință,
D'a privi cerul cu ochi seĭ.
Cu mare silă, cu străduință
Putea să mișce mâinele eĭ.

Un văl prea negru o-acoperise,
Voia să vadă, dar nu putea.
Nu știŭ oar' cine par'că-ĭ vorbise.
Voia s'audă vocea tăcea.

Toate'mprejuru-ĭ era'ntristare,
Toate-eraŭ negre, totul mormînt.
Lumina-ascunsă nicĭ o'ncântare.
Tăcuse totul p'acest pămînt.

Privea 'mprejuru'ĭ să recunoască
Locul acella unde s'afla.
Căta sermana să risipească
Nori ceĭ negri ce-o 'nconjura.

Par' că 'ntr'un caos era aruncată,
Părea că lumea dace'n mo.mînt
Și o suflare înveninată
Cu mare silă ducea un vînt.

Dar făr' de veste totul se schimbă.
Vălul cel negru e risipit.
Fruntea-ĭ-e senină. Privirea-și plimbă
Pe alte obiecte, ce ea-a dărit.

A nopților regină venise a s'ascunde,
Și stelele lucinde din ce'n ce se stingeaŭ.
Lumina cu'ntuneric părea că se confunde
Și toate ca un abur abea se distingeaŭ.

Dar Eebul a sa frunte plăcută radioasă
Făcu să se arate pe spaţiul ceresc.
Ş'o veselă privire, iubită amoroasă
'Nndreptă ca într'o clipă spre locul pămîntesc.

-Natura-atuncĭ întreagă părea înveselită,
Şi totul părea-a dice că e neadormit.
O rumenă lumină urcându-se-aurită
Umplea de strălucire pămîntul prea iubit.

Da, toate 'n acea oră s'aflaŭ în bucurie,
Căcĭ negrul întuneric era-atuncĭ risipit.
Ş'în locu-ĭ astrul dileĭ c'o mantă purpurie
Părea pe oridontul acum învăluit.

Femeea 'ntr'o câmpie s'afla întru tăcere
Privind cu înfocare natura ce'nflorea.
Şi totul împrejuru-ĭ vestea întru plăcere
Că primăvara dulce 'ncepuse-a se'nturna.

Umbla cu încântare p'o tânără verdeaţă,
Pe care roa nopţi udase cu amor,
Şi toată atmosfera d'a ierni greaoa ceaţă
Scăpată-acum ridîndă s'afla ca-un dulce dor.

Dărea p'acea câmpie privirea-ĭ retăcindă
Pe icĭ pe colea arborĭ, c'amorul dulce viĭ,
A căror frunte 'naltă natura strelucindă
De frunde-acoperise cu degete-aurii.

Ḑefirul primeverei sufla cu încântare
A arborilor frunḑe acuma măngăind ,
Şi florilor câmpiei o dulce sărutare
Părea că le da vesel din caru-ĭ retăcind.

O pasеră plăcută c'o voce armonioasă
Din vîrful unuĭ arbor umplea de melodiĭ
Întreagă cea câmpie riḑîndă drăgăstoasă,
Sburaŭ şi miĭ de 'nsecte cu aripe-auriĭ.

A frunḑelor mişcare umplea de fericire
P'aceea ce acestea c'un ochiŭ desfătător
Privea, şi de la dînsa gonea or ce gîndire,
Precum goneşte vîntul p'un nor turburător.

În or ce loc odoarea a frunḑelor lucind,
Riḑîndă 'ncântătoare din sînul lor eşia.
Şi vesela câmpie, şi apele curgînde,
Şi bolta cea cerească părea că parfuma.

O apă de departe curgînd cu lenevie
Ascunsă sub umbră de astrul arḑător
Uda întru plăcere tot câmpul cu trufie
Făcând să se auḑă un sgămot răpitor.

Maĭ colo 'ntru plăcere o turmă de oĭ blînde
Păştea în linişt
ire aproape d'un stejar.
A căruĭ frunḑe dese, şi fruntea-ĭ strelucinde
Părea că le ascunde de-a Febuluĭ cel car.

Acestea'n încân!are și plină de plăcee
Femeea grațioasă cu ḑîmbete privea.
Când par' că de odată trecuta eĭ durere
Această fericire venise-a turbura.

Sub o umbrâ dar stufoasă
Cu'ntristare s'așeḑă,
Și c'o voce armonioasă,
Aste vorbe pronunțâ.

Ca-o barcă pe mare
Trecuĭ jelitoare
Cu valurĭ groḑave tot timpu luptînd.
Prin locurĭ rîpoase,
Prin vînturĭ furioase
Trecuĭ vaĭ sermana adînc suspinînd.

Ca o floare de vară
O grindină-amară
Vaĭ ḑilele melle lovi necurmat.
De scare lipsită,
De viscolĭ isbită
Duseĭ toată viața-mĭ în chin ne'ncetat.

Ca-un arbor ce plînge,
Când vîntul ăĭ frănge
Din ḑi 'n ḑi o cracă din trupu-ĭ frumos.
Așa făr' putere
Jeleam cu durere
Când soarta-mĭ amară m'isbea fioros.

Ca-o pasăre-iubită,
De jale sdrobită,
Ce vede'mprejuru-ĭ că totul e'nchis,
În fiare legată
Ḑăceam aruncată
De inimĭ barbare în crudul abis.

Și ast-fel ca sclavul
Ca betul sermanul,
Ce vede în somnu-ĭ c'acum e scăpat,
Visêam cu'nfocare
Vr'odată c'apare
Oar' cine, și spală urîtu-mĭ pĕcat.

Dar tocmaĭ ca-un fulger,
Placutul meŭ înger
Perea, ș'în durere îndată cădeam.
Întocmaĭ cum cade
Un crin, ce ăl arde
Un soare prea tare. Așa mă jeleam.

Ce ḑile'ntristate,
Ce ore-adepate
De lacrăme-ardênde, văḑură-ochi mei.
- Sermana-mi fiinţă
În ce sufferinţă
Ḑăcea. Dar vaĭ unde mergeaŭ paşi mei?

De ast-fel ursită
Sâ duc umilită
O viaţă nedemnă trăiiŭ în dureri,
Şi or ce'ncântare
S'afla 'n depărtare
De-aceea, ce viaţa-ĭ ducea 'n neplăcerĭ.

Departe de mine
Staŭ ḑile senine
Şi cănturĭ, şi ḑeferĭ, şi dulci desmerdărĭ.
O jalnică ceaţă
Maĭ toată-a mea viaţă
Lăsă în ḑurere, în chin ş'întristărĭ.

Întocmaĭ cum plînge
Cu lăcrămĭ de sînge
O mumă sermană, când chiar fii seĭ.
I varsă durere
În loc de plăcere
Aşa în tot timpu aŭ plîns ş'ochi meĭ.

Dar chiar maĭ prepice,
Maĭ dulce, ferice
Când soarta-mĭ dîmbeşte, un negru flor.
'Nainte-mĭ tot trece
Maĭ aspru, maĭ rece
Lăsînd întristare, şi lăcrămĭ şi dor.

Acestea ea sfîrşise, când cerul se dechide,
D'odată miĭ de voce resun în jurul eĭ.
Un foc din înălţime părea că tot s'aprinde
O mare-acum lumină vărsînd 'naintea eĭ.

Fiinţe fără număr cu mare veselie
Părea că se coboară cântînd şi dănţuind.
Sălta cu înfocare, c'o rară bucurie
Un singur văl de purpur asupră-le avînd.

Pămîntul, ş'apa, ş'arborĭ şi căĭ întunecoase,
Şi locurĭ de dumbravă ca-un foc strelucitor
Păreaŭ, şi miĭ de voce rîdînde armonioase
Făceaŭ să se audă un sgomot răpitor.

Pe când însă acestea privea cu înfocare
Cătînd să înţeleagă aceea ce vedea,
Dăreşte de odată c'apare-în depărtare
O tănără femee ce dînşi semăna.

Spre dînsa sboară iute, căcî par' c'o recunoaşte,
Şi una ş'alta umblă. În fine să'ntîlnesc.
Da, da aceasta-e sora-ĭ, o vede, o cunoaşte,
În lacrăme ardînde durerea-şĭ povestesc.

Un nor însă de purpur pe dată le ridică
Spre cer pe când un defir suflînd încăntător.
Durerile trecute acum, chiar cea maĭ mică,
Scosese cu plăcere din inimile lor.

Suindu-se dăreşte o mănă lucitoare
Ţiind cununĭ de rode pe capul lor frumos.
În fine însă pere cea mănă 'ncăntâtoare
Lăsănd acele rode asupră-le voios.

Dar iată făr' de veste o da minune rară!
Femeele rîdînde acuma s'întrunesc.
Ş'o singură cunună de florĭ de primăvară
L'acopere plăcută c'un aer îngeresc.

Aci visu-ĭ înceteadă.
Iar femeea 'ngenuchiadă.
Şi spre locul aplecată d'unde astrul s'înălţa
Mulţumeşte cu'nfocare.
Cu o inimă-ardătoare.
Pe stăpănul cesteĭ lume, ce acestea i-arăta.

1859.

AMICIŢIA.

Amiciţia-e balsamul uneĭ inimĭ întristate.
Ea te măngăe'n durere, ea te scapă de păcate.
Cine-o are totul are! Nimic luĭ nu ăĭ lipseşte,
Slab e-atuncea *o*r ce dor.

Iată-Oreste şi Pilade, ce ne daŭ esemplul dulce.
Suveniru-mĭ la Achate şi la Nisu tot mă duce.
Pirithous într'acestĭa nu âmĭ scapă din vedere.
Amiciţia-e un ce sfânt.

'N orĭ ce locurĭ, 'n orĭ ce timpurĭ ea a fost o fericire,
Ea scăpat-a maĭ mulţĭ oamenĭ din a soarteĭ urmărire.
Ea-e creată pentru omul, luĭ ăĭ place să s'adape
Din acest prea dulce-isvor.

1860.

25 OCTOBRE 1858.

Uĭta-veĭ tu o june plăcută, lucitoare
C'a fost un timp odată, în care te-am iubit,
În care-a ta ființă, c'o voce sunătoare,
Jura câ al meŭ suflet de dînsa e dorit.

Uita-veĭ o plăcută c'un june în suspine
D'acuma ăşĭ va duce un timp nedîmbitor.
C'o inimă sdrobită în dile nesenine
D'acuma va petrece cu glasu-ĭ plîngător.

Uita-vei că'n tăcere acel, ce-a ta iubire
Sorbea cu voluptate din cupa-ţi de cristal,
O soartă neplăcută, şi plină de măhnire
Va plînge vaĭ el betul, va plînge cu amar.

Uita-veĭ celle dile aşa de'ncăntătoare,
În care unul altuĭ credinţă noĭ juram.
Cănd p'alle melle braţe tu te lăsaĭ cu-ardoare.
Şi eŭ pe buda-ţĭ dulce iubirea-mĭ depuneam?

Ce timpurĭ fericite! Uita-le-veĭ vr'odată?
O timpurĭ de iubire, ca norul aţĭ trecut.
Dar jună! aste timpurĭ din mintea-mĭ nicĭ odată
Peri-vor. Nicĭ amorul ce-adînc eŭ am crescut.

Ăţĭ jur dar înc'odată să uiţĭ a noastră-iubire;
Cănd moartea cu-a sa mănă pe viaţa-ţĭ va lovi.
Ăţĭ jur a mea iubită să uiţĭ cea fericire,
Cănd astrulŭ dileĭ tale lumina-ţĭ va fi vi.

Dup'o deşteptare.

Ce-amar e-atuncĭ când omul din somnu-ĭ se deşteaptă,
Şi vede că plăcutu-ĭ cel vis a dispărut.
Se uĭtă, cată, însă în van sermanu-aşteaptă
Căcĭ ceea ce-ĭ păruse acuma a trecut.

Părea că muma'n viaţă aproape sta de mine.
În albe îmbrăcată cum dînşi i plăcea.
Şi faţa-ĭ era tocmaĭ ca'n ore mult senine,
Când veşteda durere cu totul ea uĭta.

Pe fruntea-mĭ a sa mănă simţeam că se preumblă.
Din ochi-ĭ eşa focul amoru-ĭ părintesc.
Şi eŭ credeam atuncea câ inima-mĭ iar umblă
Pe câmpul fericiri, sub astrul ăl ceresc.

Iubită mumă-ăĭ dis-am, nu ştiŭ, dar mie-ămĭ pare
Că-e vreme depărtatâ de când nu te-am vădut.
Dovadă-e a mea frunte ce-o veştedă'ntristare
Uscă, cum crinul dulce d'un vînt de nord bătut.

Atuncĭ plăcuta-mĭ mumă păru că se apleacă,
Şi lăsă-o sărutare p'orfana fruntea mea.
Apoĭ de lîngă mine în lăcrămĭ o văd pleacă.
Dicănd. Sermane-eştĭ singur în astă lume rea.

1860. Aprilie 6.

La . . . . .

Te iubesc plăcută jună, te iubesc cu'ncredințare.
Te iubesc precum ḑefirul, când âmĭ suflă recoros.
Precum roḑa înflorită, precum steaoa lucitoare,
Te iubèsc precum o floare iubește-astrul argintŭos.

Al teŭ nume mie-ămĭ place să-l pronunţ în fericire.
A ta faţă frumuseţe, să contempl neîncetat.
Şi pe buḑaţĭ cea arḑîndă să depuiŭ în absorbire
Fără lăcrămĭ fără plîngerĭ un prea dulce sărutat.

O ce ore de iubire! o ce ore fericite
Sunt acelea, ce la tine le sccrific cu amor.
Ce minute de-încăntare, ce secunde aurite
Al meŭ suflet lîngă tine ăşĭ petrece plin de dor.

Aşĭ da aur, avuţie, aşĭ da tron, aşĭ da mărire.
Aşĭ da tot. Daca-aste toate ar fi fost în măna mea,
Ca să pociŭ numaĭ printr'astea să te strîng cu mulţumire
Fără nimenĭ s'aĭbă dreptul à-mĭ atrage măna ta.

Astă mană amoroasă, cánd preumblă cu ardoare
Pe-a mea frunte ce pe tine se repoḑă 'n absorbirĭ,
Miĭ de farmece plăcute c'o divină înfocare
Mă coprind fără de veste şi mă umple de gîndirĭ.

Cruda oră fără milă cănd vesteşte despărţirea,
Cănd impune-a mea plecare de l'aceea, ce iubesc.
Toate visurĭ mi se pare. Şi găsesc çă fericirea
E o vorbă prea mult vană, ce numind-o m'amăgesc.

A ta voce mă încăntă, precum dulcea turturică,
Cantatriţa primeverĭ mă îmbată de amor.
Al teŭ glas plin de'nfocare ca cea scumpă păsărică
De plăcere scumpă juna, mă încarcă, şi de dor.

Ar putea or cine fie să n'admire cu plăcere
Frumuseţeaţĭ cea divină, aste graţiĭ îngereştĭ?
Ar putea să nu renască să nu umple de durere
P'or şi cine p'or ce suflet aste darurĭ ce hrăneştĭ?

Faţa-ţĭ rumenă suavă, fruntea-ţĭ bine decorată
Şi privirea-ţĭ cea plăcută, ochi-ţĭ dulce şi crăpuĭ,
Astea toate a mea junā te fac scumpă, adorată.
D'aste darurĭ făr' de veste rănit dragă mă văḑuĭ.

1858. Noembre 22.

Libertatea.

L'âme des grauds travaux, l'objet des nobles veux,
Que tont mortel embrasse, ou désire, ou rappelle,
Qni vit dans tous les coeurs, et dont le nom sacré,
Dans les cours des tyrans est tout-bas adoré
La liberté.

Voltaire.

Iubită libertate 'mĭ-eştĭ scumpă şi dorită.
Eştĭ visu meŭ perpetuŭ plăcut şi favorit.
Te-uraşte da, tiranul, dar inimă-mĭ sdrobită
Te are cum un preot altarul cel sfinţit.

Mărirea 'ţi este ţie ca-un fum ce risipeşte
Un vînt din întîmplare ce vine a sufla.
Ureştĭ pe cella care în lanţurĭ tot sdrobeşte
Virtutea, şi talentul, ce sunt iubirea ta.

Despotul te priveşte din fundul hrubeĭ salle,
Şi tremură sermanul, când mişcă mâna ta.
Descoperĭ adevărul, şi legile fatale
Pe tine t'aŭ de soră. Tu-eştĭ dulcea viaţa mea.

1860.

Celor ce vor lucra pentru viitorul Patrieĭ.

Adĭ Patria-obosită d'atîtea sufferinţe
Vă cere rugătoare al vostru ajutor.
Ea astădĭ săturată d'atîtea umilinţe
Vă'mploră cu blîndeţe, c'un glas tremurător.

Destulă vreme'n lacrămĭ a fost ea inundată.
Destul făr'încetare sermana-a suspinat.
Destul a voastră Țarră amar fu apăsată.
Și jugul tiranieĭ destul a dominat.

Chemațĭ sunteți voĭ astădĭ sp' a eĭ regenerare
O fiĭ aĭ Românieĭ, ce mult ea v'a iubit.
Ce mumă prea-iubindă și plină de'nfocare
Cu laptele din sînu-ĭ pe voĭ ea a nutrit.

Aduceți-vă-aminte o mumă ce durere
Resimte păn' să nască pe cel ce a purtat,
Ș'atuncĭ și mumeĭ voastre voĭ astădĭ cu plăcere
Plătițĭ durerea care sermana a 'ndurat.

Pe capul Țerreĭ voastre voĭ astădĭ o s'alegețĭ.
Pe cel, ce după lege pe voĭ va guverna.
Dar misia cea scumpă, și grea voĭ înțellegețĭ,
Respunderea fatală, ce-avețĭ n'o vețĭ uita?

Departe d'orĭ ce pătimĭ, de or ce părtinire.
Departe de ideea, ce are-un vîndător,
Lucrațĭ cu înfocare spre-a Țerreĭ fericire
Și toțĭ vă saluta-vor c'un suflet simțitor.

Alegețĭ pe acella, de care sigurĭ fi-vețĭ
Că legile pădi-va, că Țarra-șĭ va iubi.
Căcĭ ast-fel numaĭ poate, o da voĭ înțellegețĭ,
O Țarră-a fi prosperă, și tot a înflori.

P'acel ce tot-d'auna şi'n or ce'mprejurare
Voit-a-al vostru bine, şi probe el a dat.
C'a Ţerreĭ fericire, ş'a eĭ îndeştulare
Doreşte.. Pentru dînsa, ce totul a cruţat.

Şi voĭ ce maĭ încolo în camerĭ discuta-veţĭ
Acelle legĭ, ce Domnul vă va înfăţişa
C'o Ţarră înflorindă nu poate fi uita-veţĭ
De căt cănd legĭ prospere pe ea vor guberna.

Să creḑ că'n astă oră, că'n astă'mprejurare
Vr'o inimă Română se află cu gînd reŭ.
Că totul nu cruţeaḑă spre a Ţerreĭ resuflare,
Spr'a Patrieĭ mărire că nu-aţintă mereŭ.

Ar fi vre o fiinţă ce astrul Românieĭ
Vĕḑutu-l-a îndată, ce ochi ş'a deschis
Acum care'n plăcere cea calle-a fericireĭ
Să nu arate Ţerreĭ cu or ce sacrificĭ.

Aducă-şăşĭ aminte or cine să v'abate
Din callea datorii, din drumu . curat,
Ce pentru-a sa plăcere sacrifica înalte
A Patrieĭ foloase, c'o ḑi va fi'ntrebat.

C'o ḑi el va respunde 'naintea celluĭ Tare
De toate căte-aicea sermanul a comis.
Ce căte fără frică, şi fără remuşcare
Făcu, şi spre resplată vedea-va cel abis.

Veni-va-atuncĭ căinţa, şi glasul remuşcări.
Veni-vor, da venivor. În darn terḑiŭ va fi.
Vaĭ nimenĭ nu ascultă, căcĭ faptele îndreptări
Se află nu în cerurĭ, ci jos, la noĭ, aci.

Repet dar înc'odată, aḑĭ Patria vĕ chiamă.
Fiţĭ toţĭ de dînsa vrednicĭ spr' a-ĭ da un viitor,
Ce de la voĭ ea astăḑĭ ăl cere, ăl reclamă,
Un sprijin, măngăere ş'or ce folositor.

1858 Octobre 12.

Imn 29 Iunie 1858.

(Cântat cu ocaḑiunea împârțiri premiilor în colegiul de la Sf. Sava)

O ḑi de fericire, o ḑi de încântare.
O ḑi de bucurie, o ḑi de serbătoare.
Junimea Românii procede la 'cunună,
Şi capul Țerreĭ noastre cu laurĭ o cunună.

O Doamne prea puternic a totuluĭ Părinte,
La care lumea'ntreagă aduce rugăminte,
Ascultă ş'ale noastre cu-a Ta bună-voință,
Ce Ție-aducem astăḑĭ cu mare umilință.

Prea sfinte Tu stăpîne al lumi creatoriŭ,
Ce pentru toată lumea eştĭ bine-voitoriŭ,
Protege cu-o divina şi sacră înfocare
Pe capul Țerreĭ năastre, ş'a Patrieĭ altare

Fă Doamne că acella lumină ce'mprăştie,
Ce Patria-ăşĭ iubeşte, ce monumente'nvie,
Să aĭbâ ḑile bune, ḑile îndelungate,
De fericire, famă şi glorie 'ncărcate.

Protege şi p'a noastrâ prea scumpă, şi iubitâ
Pe patria cea sfîntâ pe Țarra cea vestită
Şi dăĭ d'acum încolo un viitor maĭ dulce,
Un nume şi maĭ maıe o soartă maĭ ferice.

Mideria omuluĭ.

Heritiers des douleurs, victimes de la vie
Non, non n'espérez pas que sa rage assouvie
Endorme le malheur.

Lamartine.

O ḍi de dimineaţă, cănd soarele cel dulce
Revarsă-a sa lumină din discul seŭ frumos,
Natura cănd tăcăndă se pare că adduce
O raḍă de plăcere, un sūflu recoros,
Cănd stelele lucinde, şi luna albiceoasă
Temîndu-se de Febu cel foarte'ncăntător
Merg iarăşi să s'ascunḍă în noaptea recoroasă,
În noaptea, ce se teme de astrul arḍător,
Priveam cu admirare cu farmec cu plăcere
Aspectul cel magnific, şi cel prea de dorit
Natura ce întreagă, c'o limdede tăcere,

Oferă dimineţi din sînu-ĭ fericit.
D'o parte locuinţa obştesculuĭ Pârinte
Părea că-e aşeḑată p'un nor strelucitor.
Pe d'alta iar çămpia în rarele-ĭ veşminte
S'afla-acum îmbrăcată c'un chip încăntător.
Aci vedeam o floare, din care cu plăcere
Mirosurĭ prea plăcute continuŭ s'egsala.
Maĭ colo iar o roḑă, ce veselă'n tăcere
Stăpînuluĭ lumini cu farmec surîdea.
Cănd vesela şoptire a frunḑelor plăcute,
Mişcate de un dulce ḑefir recoritor,
Venea să întrerupă atuncĭ pe netâcute
Tăçerea ce p'acolo domnea încăntător,
Cănd sgomotul făntăni, a căriĭ ape dulce
Eşind nu-aşa departe, de unde eŭ m'aflam
Mergeaŭ întru plăcere pe dată să s'arunce
În rîul, ce maĭ colo cu farmec eŭ ḑaream,
Cănd căntul turturiceĭ ce stînd cu întristare
P'un arbore de vară departe trimitea
A salle dulce-accenturĭ, şi plină de'nfocare
În limba-ĭ cea durere plîngînd tot povestea.

Pe cănd însă-a mea privire
'N aste locurĭ retăcea.
Iat'o rece, grea şoptire.
Ce acestea ămĭ ḑicea.

Acum în astă oră t'adapĭ din fericire
Uitînd pentr'o secundă cea slabă omenire.
Dar vedĭ or cine fie că totul nu-e un abis
Putea-va să priimească în astă lume mare,
În care intră, ese, reintră cu turbare,
Se'ntoarce, cade, pere da toate ca'ntr'un vis.

Priveşte omenirea tu omule'n tăcere,
Şi vedĭ cum astă lume 'ţĭ-aduce neplăcere.
Nu vedĭ de căt durere, suspinĭ nefericirĭ.
Te aflĭ tot în prăpăstiĭ, 'nainte-ţĭ tot peirea
S'arată crudă neagră. Dadarnic absorbirea
Te face căt'odată a crede'n fericirĭ.

Putintele a toate c'o mănă putinceoasă
Pe voĭ pe cer pămîntul, pe marea furtunoasă,
Pe stele lucinde, pe soare, luna, Tot
Dîn 'nalta'ĭ locuinţă, cănd luă o hotărîre
A face da vĕ dise, privițĭ a mea mărire,
Şi jos aci durerea să fie-al vostru port,

Da totul de atuncea perpetuŭ retăceşte.
Şi niminĭ nu cunoaşte ce face, ce'ntălneşte.
Frocede ca'ntr'un caos, şi vrînd al seŭ finit
Să vadâ care este, o mănă da fatală
Găseşte că-l împinge sp'o stare anormală,
Unde mereŭ tot umblă sermanul retăcit.

D'atuncĭ păcatul urlă c'o voce'nvierşunată
La porţile or căruĭ ş'o lacrâmă vărsată
D'acesta, nu'mblînḑeşte păcatul ne'mpăcat.
Ba chiar urmeaḑă drumu-ĭ, şi merge înainte
Lovind pe fie-care cu măna-ĭ mult putinte,
Cătînd ca nu în urmă-ĭ să lase vr'un uĭtat.

Nu creḑĭ a ta privire fiinţă da orbită?
Nu veḑĭ în or ce oră o crimă sevărşită?
O eşĭ din amorţire, ş'un ochiŭ tremurător
Aruncă da pe căte acum din întîmplare
Vedea-veĭ împrejuru-ţĭ că fără de'ncetare
Se fac ca şi'n vechime, ca şi pe viitor.

D'o parte veḑĭ o mumâ de aur iubitoare,
Ce fără nicĭ o teamă a fiică-seĭ onoare
O vinde unuĭ altuĭ, ca-un ce scăḑut, uĭmit.
Şi fără vr'o mustrare de cuget, conştiinţă,
Tăcănd la-o voce internă, ce-o chiamă la căinţă
Priĭmeşte preţ p'onoarea, ce e un ce sfinţit.

De alta iar din contra priveşte da, priveşte
Cum inimĭ inocente perfidul le-amăgeşte
Cu miĭ de miĭ de chipurĭ. Ş'apoĭ despreţuind
Aceea, ce-e maĭ sacru în viaţa omeniri
Le lasă făr' speranţe în mijlocul peiri,
Precum o navă spartă d'un vînt de nord suflînd.

Aci amicu-ţĭ sincer ăl veḑĭ că te înşală.
Că rîde de durerea-ţĭ, saŭ are chiar de fală,
Cănd poate să-ţi aducă el însuşĭ neplăcerĭ,
Saŭ numaĭ cănd te vede în chinnrĭ sufferinde
Întoarce-a sa vedere, te lasă lacrămînde
Nevrînd să'mpărtăşească a talle lungĭ durerĭ.

Maĭ çolo iată omul ce'n numele dreptăţi
Comite crime-atroce, lăsînd posterităţi
Esemple fără număr de miĭ nepăstuirĭ,
Ce'n viaţa luĭ întreagă făcu cu îndrăsneală,
Vrînd tot în acea vreme p'o calle da legală
S'arate că procede departe de măhnirĭ.

O mumă'nveninată de mâna fiiceĭ sale
Sfărşind a sale ḑile departe de 'ndurare.
Un fiŭ tăcănd perpetuŭ de tata luĭ strepuns.
O soră de un frate aci deḑonorată.
Consoarta d'al eĭ mire maĭ colo sfăşiată.
Şi tatăl de copilu-ĭ făr' milâ da împuns.

O Ţarră prea mult dulce în lacrăme scăldatâ
De fii ce-ĭ hrăneşte cu totul delăsată,
În plîngerĭ şi durere trăind tot suspinînd.
Sermanul respins betul de cel, ce în orgie
Se crede o secundă că s'aflâ'n veselie,
Sub foamea, frigul ierni tot timpul da gemînd.

Un fiŭ făr' consolare, ce-şĭ perde iubita mumă.
Săŭ brondul, ce maĭ colo cu furie resnnă
Anunţă câ o fiĭcă din viaţă a 'ncetat.
Icĭ inimĭ întristate, departe d'orĭ ce rîsurĭ.
Iar colo veselie de aur dulce visurĭ
Par tocmaĭ ca un abur confus, şi turburat.

Dicănd acestea toate cea voce sunătoare
Tăcu, şi eŭ sermannl remăĭnd îmărmurit,
Priveam în or ce parte, cătînd cu înfocare
Să aflu d'unde vine cel glas, ceam audit.

1858 Iunie 21.

Amiculuĭ G. Costandinéscu.

L'amitié vit avéc très-peu de Dieux

Voltaire.

Amice priimeşte c'o inimă rîḑîndă
Aseste versurele, ce măna-mĭ tremurînd
Ățĭ scrie ţie astăḑĭ în ḑioa suriḑîndă,
Ce'ncepe anul noo, ce pare strelucind.

Priimeşte aste cănturĭ, ce-o inimă duĭoasă
Făcu spre a fi date amicul uĭ voios,
Ce suffetu-mĭ cunoaşte din vîrsta amoroasă
A anilor ceĭ tinerĭ, ce-alerg ca-un rîŭ undos.

Cunosc că până astădĭ *o* soartă fericită.
Nu dete la-a ta uşă cu degetu-ĭ iubit.
Cunosc că tu ca mine, d'ursita cea orbită.
Fuşĭ crud, amar, făr' milă în lume chinuit.

Cunosc că ḑi rîḑîndă, că ḑi încăntătoare
Păn' astădĭ nu'ntîlnit-aĭ în drumu-ţĭ uĭmitor.
Că soerele lumină, o raḑă arḑătoare
Nu scoase pentru tine din caru-ĭ lucitor.

Cunosc câ'n iarnă-urîtă, eternă, neplăcută
Crescuşĭ a talle ḑile de viscolul bătut.
Că barca vieţi talle p'o mare netăcută
N'avu de căt să lupte cu valul cunoscut.

D'aceea'ţĭ-ureḑ astădí o soartă împăcată.
'Ţĭ-ureḑ să aĭ d'acuma un vînt neturburat.
Că paserea să-ţĭ cănte pe craça-ţĭ legănată
D'un ḑefir. ce vin' vara de roḑe încărcat.

Că candela să-ţĭ fie anĭ mulţí amice-aprinsă.
D'o largă fericire să fiĭ în vecĭ coprins.
Columba-ţĭ cu-a ta viaţă să fie mult da strînsă
Şi focu-ĭ să nu stingă, de căt cănd veĭ fi stins.

'Ţi-ured că pentru tine să fie iarna-ascunsă.
De viscolĭ şi furtune să nu maĭ fiĭ pătruns.
Să ducĭ în desfătare o viaţă de ajunsă
În culmea veselii de lăcrămĭ nestrăpuns.

Cum steaoa, ce se urcă frumoasă, şi streină,
Plăcutul oriḑontul când saflă dulce, lin
Şi n'află nori negri pe bolta cea senină,
Aşa şi tu 'nainte-ţĭ să n'aĭ timp nesenin.

Pe florĭ mirositoare, ce vara strelucindă
Hrăneşte şi dă noo din sînu-ĭ tresărind,
Să legenĭ a ta viaţâ plăcută surîḑîndă
În leagănul iubiri, amoruluĭ arḑînd.

Ş'în ape de plăcere în unde'ncăntătoare
Să scalḑĭ a ta fiinţă cum astrul lucitor
Se scaldă în lumină, în focurĭ arḑătoare
Cănd s'urcă p'oriḑontul, când pleacă ḑîmbitor.

Acestea sunt amice urările iubite,
Ce-un suflet cu căldură ăţĭ face fericit,
Ca viaţa-ţĭ scumpă dulce în visurĭ aurite
Să ducĭ făr' de suspine de roḑe ocolit.

Dar daca mă'ntrebaveĭ, ce cauḑă duĭoasă
Făcu ca a mea liră să-ţĭ cănte plîngeros,
De ce pe o hărtie de doliŭ 'ntunecoasă
Sunt trase aste liniĭ, 'ţĭ-voiŭ ḑice dureros.

Câ moartea mult geloasă bătu înverşunată
Lă uşa fericiri, ce beam neturburat.
Smulgînd de lîngă mine o mumă adorată
Ce-era amoru-mĭ viaţa-mĭ, ḑefir în revărsat.

1 Ianuare 1860.

Doo Cuvinte.

Unul ḑice că cu timpul va pleca-a mea'ntristare,
Altul iarăşĭ că durerea ş'osteneşte şi dispare .
Cesta c'astrul primeveri va eşi iar strelucind.
Şi că vîntul p'aripĭ albe va sosi p'ăştĭ norĭ gonind.
Cella că-e peste putinţă ca cămpia-mĭ să stea-uscată·
Ca or cum 'n a sa verdeaţă nimfa fi-va da scăldată.
Dar eŭ ḑic doo cuvinte, cănd d'o ploae prea vărsînd
Roḑa cade ruptă jos astrul ese iar lucind
Dar cea floare e uscată.

1860.

Plîngînd pe mormîntul mumeĭ melle.

O mumă! oare'n lume născutu-m'aĭ'n durere
C'unic remas în viaţă din fructele-ţĭ d'amor
Îndată ce simţi-voĭ-a mumeĭ măngăere
Să perḑ tot ce în lume 'mĭ era încântător.

Născutu-m'aĭ o mumă! ca fără de'ncetare.
Pe piatra-ţĭ mormîntală să plîng necontenit,
Ca fără măngăere, şi plin de întristare
Să plîng ca-un orb de dulcea-ĭ privire ce-e lipsit.

Întocmaĭ ca arbustul când vine iarna rece
Se luptă cu durere în contra celluĭ vînt.
Cum floarea surîdîndă o face să s'aplece
O ploae furtunoasă spre tristul eĭ mormînt.

Cum pasărea plăcută delasă locuinţa
Când timpurĭ friguroase din cuĭbu le gonesc.
Cum plec în alte locurĭ c'o singură dorinţă,
Cătînd un loc d'odihnă ce'n vecĭ nu îl găsesc.

Da, da aşa sermanul privind în or ce parte
Nu simt nicĭ o plăcere, nicĭ pace pociŭ afla.
Perpetuă măhnire în vecĭ mă va desparte
D'o mumă ce-altă dată cu farmec mâ'ncânta.

Aşa mă plec sermanul în lacrămĭ şi durere
Spre piatra, ce ascunde pe muma, ce-am iubit.
Aşa nenorocitul mă lupt întru tăçere
Cu inima-mĭ 'ntristată, cu sufletu-mĭ sdrobit.

Vaĭ plîng făr' măngăere şi fără de'ncetare
Voĭ plînge 'n astă lume de lăcrămĭ şi de dor
O mumă scumpă dulce cum plînge juna floare
Dup'astrul ce'ĭ dă viaţă, dup'astrul ḑîmbitor.

Remas orfan sermanul d'o mumă prea iubită
P'acest pămînt de chinurĭ vaĭ! cine va'ndulci
Ursita-mĭ cea prea crudă, şi soarta-mĭ vestejită.
Vaĭ! cine-a mea durere veni-va-a recori.

Aceste lâcrămĭ calde ce vărs făr' contenire
Vaĭ! cine va maĭ şterge pe tristul cest pămînt.
Căcĭ da, pentru aceea, ce'n prima-mĭ vieţuire
Ămĭ şterse or ce lăcrămĭ nu suflă nicĭ un vînt.

Când barca vieţi melle împinsă d'un vînt tare
Pe marea ceșteĭ lume va'ncepe-a şovăi.
O mumă prea mult dulce pe cine-avea-voĭ oare
Să'nvie c'altă dată un suflet, ce slăbi

Şi când al ierni strigăt veni-va să vestească
Că fiu-ţi, ce tu mumă atîta aĭ iubit,
De valurĭ de măhnire e gata să-amorţească,
La cine alerga-voĭ sermanul amărit.

Putea-voĭ fără tine s'învingu cu uşurinţă
Amar or ce în lume d'acuma voĭ găsi!
În vîrsta-mĭ crudă încă în van or ce silinţă
Voĭ pune! căcĭ în drumu-mĭ maĭ des mâ voĭ opri.

Maĭ des în desperarea-mĭ, făr' nicĭ o măngăere.
Stînd trist, nenorocitul voĭ plînge repetînd
Că moartea uneĭ mume e singura durere
Ce face ca-un fiŭ june sâ ḑacă suspinînd.

Din brațeleți ferbinte o mumă prea mult rară
În cruda vijelie d'odată părăsit,
Ce ḑile de durere ce viață prea amară
Să duc în astă lume d'ursita-mĭ sunt menit.

Sub cuĭ adepostire voĭ pune-a mea ființă!...
Dar cine de'ntristara-mĭ d'acuma vă'griji.
Când vântul rupe craca. în darn or ce silință,
Şi rodul căcĭ pe dată începe a 'negri.

Din dulcea-țĭ primăvară o mumă mult iubită
Smuls vaĭ nenorocitul ce ierne voiŭ vedea!
Ce vînturĭ friguroase în viața-mĭ vestejită,
Să sufer făr'ncetare tot timpul voĭ avea!

Când astrul ce'ncălḑcşte o floare amoroasă
Născută de al veri ḑefir recoritor
Se stinge, când soseşte o iarnă friguroasă,
Cea floare cade tristă, făr' nicĭ un ajutor.

Aşa şi eŭ în tine perduĭ a mea lumină,
Ş'în viața-mĭ şovăindă de loc nu voĭ uita
Că muma e ca steaoa frumoasă, şi senină
Ce creşte floricica, ş'o face-a s'îngîmfa.

Că muma pentru fiu-ĭ e ca o primăvară,
Ce rîde cu plăcere la-un arbore stufos.
Pe care însă-îndată al ierni vînt doboară,
Când trece vara iute cu astru-ĭ luminos.

Plecaşĭ o mumă dulce din lăcrămĭ şi măhnire.
Cum pleacă păsărica, căldură spre-a găsi.
Dar vaĭ! ea se întoarce scăldată'n fericire.
Iar tu nu reveni-veĭ pe fiu-ţĭ a'ntălni.

Plecaşĭ. Dar vaĭ! 'nainte d'a'nchide uşa crudă
A vieţi cesteĭ lume o mumă t'aĭ gîndit
Că laşĭ făr' consolare, în lacrămĭ şi în trudă
Un fiŭ ce fără marginĭ aci tu aĭ iubit?

Uĭtaşĭ câ'n a sa mumă privea-or ce fericire
Acel, ce lîngă tine şedea tot surîḑînd.
Că'n tine vedea totul, că dulcea ta privire
I-era era ca-o raḑă-a steleĭ, c'aŭrora strelucind.

Uĭtaşĭ c'a ta suflare era la dulcea-ĭ viaţă
Întocmaĭ cum un ḑefir la-o roḑă ce'nflorea.
Că nori de pe fruntea-ĭ ceĭ greĭ şi plinĭ de ceaţă
Aceastá-a ta suflare pe dată risipea.

D'aceea plîng sermanul în viaţa-mĭ de suspine
O mumă, ce aicea nu voĭ maĭ revedea.
Da plîng cănd gîndu-mĭ iute la ḑilele senine
D'alt' dată se abate, ce nu voĭ maĭ gusta.

1859. Decembre 2.

INVIDIA.

Là de serpents nourrie et dévorée
Veille l'envie, honteuse et retirée,
Monstre ennemi des mortels et du jour...
J. B. Rousseau.

Neagră tremurîndă, plină de turbare
Rece, necăjită, surdă'nfiorătoare
Poartă p'a sa frunte văl înşelător.
Intră, se strecoară crud, îngrod̦itor.
Manta-ĭ în abisul pare că-e ţesută.
Vocea-ĭ cea sinistră des e prafăcută.
Faţa-ĭ e ca a nopţi cănd afàră-e vînt.
Palidă, urîtă, scoasă din mormînt.
D̦ioa bună, albă tremură să vad̦ă.
Crede că atuncea'n curse o să cad̦ă.
Din 'ntuneric însă omuluĭ serman
Multe rele face'n haĭne de orfan

1860.

Aprilie 1859.

Dulcea copilă
Ca-o filomilă
Cănţĭ prea plăcut.
'N inima-ţĭ jună
Pare că sună
Doru-ţĭ tăcut.

Spune de-iubeşte
Róda ce creşte
Vîntul cel lin.
Roa dorită
Iarba iubită.
Nu-ţĭ da suspin.

A ta fiinţă
Nu'n sufferinţă
Voĭ a vedea.
Spune te scapă.
Vino t'adapă
Din apa mea.

Căcĭ e curată,
Neturburată
Curge'ncăntînd.
Ea e voindă
F recorindă
Vino căntînd.

Amicului Gr. Triandafil la Paris.

Noble et tendre amitié . . . .
Du poids de tant de maux semès dans l'univers
Par tes soins consolants c'est toi qui nous soulages
Tresor de tous les lieux, bonheur de tous les âges

Ducis.

O mănă amicală, ce s'afla'n depărtare
Ăţĭ scrie adĭ urarea, ce sufletu-mĭ duĭos
Ăţĭ face cu credinţă, cu lăcrămĭ de'nfocare
În ḑioa, ce arată-anul c'un deget misterĭos.

Prin lira-mĭ tremurîndă 'ţĭ-ureḑ dar cu plăcere
Amice mult iubite să'ntimpenĭ ne'ncetat.
În callea vieţeĭ talle căntărĭ de păsărele
Ce vesele să-ţĭ pue că traiu-ţĭ e'mpăcat.

Eternă primăvară să facă suridîndă
Să crească-a talle ḑile p'un cămp tot înverḑind
Udat cu'mbelşugare d'o ploae lăcrămîndâ
Adusă de un ḑefir prea dulce da suflînd.

Să numerĭ în grădina plăcuteĭ talle vieţe
Da roḑe numeroase în vecĭ tot înflorind,
Departe de al ierni, d'a crudeĭ celle ceţe
Amară apăsare, ce-usucă ce-e crescănd.

Să guştĭ în astă lume, departe de măhnire,
Din scumpa veselie, ce'n -vecĭ tu veĭ avea.
Şi numaĭ încăntare, plăcere, fericire
Să'nconjure-a ta viaţă, ce'n rîsurĭ se va-afla.

În visurĭ aurite să fie legănată
În vecĭa ta-esistenţă departe de'ntristărĭ.
Ş'a mumeĭ măngăere să-ţĭ fie'ndelungată,...
Căcĭ numaĭ scumpa mumă adduce încăntărĭ.

Termin aci amice făcănd încă-o urare.
Să vedĭ a noastră Ţarră scăpată de durerĭ
S'o veḑĭ maĭ înflorindâ, maĭ veselă, maĭ tare,
'Nălţîndu-şĭ iarăşi fruntea scăldată în plăcerĭ,

1 Ianuarie 1860.

Plîngerea Poetului.

L'amertume est mon miel, la tristesse est ma joie.
Un instinct fraternel m'attache à tot cercueil.
Nul chemin ne m'arrête, à moins qui je n'y voie
Quelque ruine, ou quelque deuil.
Lamantine.

Amară este viaţa când omul vaĭ tot geme.
Când numaĭ sufferinţe 'nainte-ĭ se ivesc.
Când astrul numaĭ rîde, când iarna tot a lene
Hrăneşte-a salle ḑile ce'n vecĭ nu înverḑesc.

Amară este viața când omul în suspine
Petrece-a salle ore c'un suflet vestejit.
Când ca cea filomelă tot ḑile nesenine
Privește înainte-ĭ c'un suflet amărît.

Amară da, amară e viața, când ḑefirul
Gonit tot de tempeste tot timpul stă ascuns.
Când vara numaĭ vine, când paserea suspinul
Nu cântă pe o cracă a pomuluĭ ajuns.

Amară e când omul de chin nefericire
Slâbește al seŭ suflet perḑînd or ce-ajutor.
Când inimaĭ de viscolĭ ajunsă 'n amorțire
Nu vede'n astă lume nimić încântător.

Vaĭ! ast-fel este viața, când numaĭ în durere
Trăește fie-or cine p'acest amar pămînt.
P'o mare furtunoasă când pânḑele'ĭ 'ntăcere
Împinse-sŭ cu iuțeală d'un foarte rece vînt.

Tot ast-fel ș'a mea viață departe de'ncăntare
În lumea cea de chinurĭ mereŭ tot 'naintînd,
Nu lăsa de cât plîngerĭ, de cât tot întristare
În inima-mĭ amară, ce crește suspinînd.

Pe valurile vieți îndatâ ce-a mea barcă
Fu pusă de amorul pârinților iubițĭ
N'avuĭ de cât să suffer sub ploile ce'ncarcă
O inimă sermanâ, și ochi-mĭ ostenițĭ.

N'avuĭ de căt să radim o mănă îndoioasă
P'o slabă lopățică, cu care tot cătam,
Să scap de celle valurĭ, de marea furtunoasă
Ce'n rîs avea aceea, cu care m'apăram.

N'aveam de căt tempeste, în calleamĭ vestejită,
Să fug cu ușurință, spr' a nu fi prada lor.
Să caut a m'abate d'o stăncă învechită,
Ce'n fie ce secundă părea îngroditor.

Dar vaĭ! atuncea tocmaĭ cănd totul era-aproape,
Puțin cănd remăsese spr' a fi de tot scăpat,
Lopata cade, pere și barca-mĭ să să'ngroape
Intră în fundul mări, lăsîndu-mă'nghețat.

D'atuncĭ peri speranța și ast-fel cŭm procede
La moarte vinovatul, cc legea 'la-osîndit,
Proced și eŭ sermanul. căcĭ inima-mĭ da vede
Aproape că-e mormîntul, că astfel sunt ursit.

Aveam o scumpâ mumă, și moartea 'mĭ-ă răpit-o.
Într'însa priveam totul. Acum tot e perdut.
Nimic nu poate-adduce pe muma, ce-am iubit-o.
Cum floarea astrul veri, și deflrul plăcut.

Într'însa priveam lumea, într'însa fericirea,
La ea găseam plăcere tot eĭ eŭ surîdeam.
Cănd stam pe lîngă dînsa perea nenorocirea,
Cum pere neaoa vara. Cu dînsa mă'ncăntam.

Suflarea-ĭ ca un ḑefir de dulce primăvară
Gonea or ce-întristare, ce'n mine se afla.
Privirea-ĭ ca un soare de limpede da vară
A melle ḑille-amare. de iarnă încălḑea.

Orĭ cănd în a mea cale aflam, vr'o 'mpotrivire,
Orĭ cănd în a mea viaţă, vr'un vînt turburător
Sufla... sermana mumă!... pe dată cu'ngrijire
Făcea ca toate-acestea .să peară spre-ajutor.

Cum pleacă păsărica din cuĭbu-ĭ ce'ncălḑeşte,
Ş'în calea-ĭ este prinsă de şoimnl nemilos,
Aşa şi a mea mumă de legea, ce răpeşte
Tot ce-e maĭ scump în lume fu prinsă dureros.

O moarte! nicĭ suspinè, nicĭ inimă uĭmită,
Nicĭ lăcrămĭ, nicĭ durere putură-a te'ndulci.
Da vaĭ! în astă lume, în calea-ţĭ cea orbitâ
Amorul saŭ durerea nu pot a te opri.

În darn creḑuĭ d'ast' dată în marea-mĭ desperare
O moarte! c'asculta-veĭ un fiŭ nenorocit.
În darn! căcĭ cruda-ţĭ mănă cruţînd or ce'ntristare
Apucă or şi unde fiinţa ce-a 'ntâlnit.

Ḑadarnică-e strigarea a cellor, ce vaĭ perde
Speranţa măngăere, teḑaurul ascuns
A celor, ce prin tine o moarte numaĭ vede
De căt durerea crudă, ce sufletu-a pătruns.

Căcĭ ochi-mĭ de acuma perdură-a lor vedere.
Şi astrul, ce lumină ămĭ da încăntător,
Se stinse făr' speranţă c'a doa ḑi 'n plăcere
S'apare p'oriḑontul plăcut, suriḑător.

Cununa vieţi melle, ce-o vara împlătise
Cu florĭ mirositoare, şi ḑefiiĭ recoroşĭ
Acum e vertejită! şi vara, ce hrănise
Aceasta, e ucisă de vînturĭ friguroşĭ.

Dar timpul ce aleargă, tot merge numaĭ vine,
D'acuma numaĭ poate să facă a 'nflori
Cununa ceastă scumpă. ce numaĭ pentru mine
Din sînul prime-veriĭ fu smulsă-a recori.

Tăcu şi a mea voce cum tace-o turturică,
Când suflă vîntuł ierni, afară-îngroḑitor.
Când însă vara vine cea scumpă păsărică
Începe iar să cănte c'un chip încăntător.

Dar eŭ numaĭ găsi-voĭ o cracă în verḑită,
Pe care legănînd-o de vară-un dulce vînt,
Să cănt a mea durere, şi trista mea ursită,
Ce-atîta sufferinţe ămĭ dete pe pămînt.

E rupt de vijelie cel pom, ce-adepostire
Ămĭ dete până astăḑĭ ca-un bine-voitor.
Puţin dar şi peri-voĭ sub repedea lovire
A ploilor, sub raḑa a soareluĭ-arḑător.

24 Decembre 1859.

AMORUL.

Amoru'nobileadă or ce-inimă simţindă.
Fiinţă-în lume nu e, ce-aci să nu fi-iubit.
Amoru e suflarea, plăcută, recorindă
A dulceĭ primeverĭ, un ce prea de dorit.

Cum floarea fără astru nu poate să trâească
Şi omul făr' iubire nu poate vieţui.
Cum roa vin', deşteaptă, şi cată să oprească
Căderea uneĭ rode, amoru'nveseli.

El umple viaţa noastră, căcĭ altfel ar fi goală.
Căcĭ mute ar fi toate, de n'ar vorbi şi el.
E-o lege mult plăcută, dar lege prea fatală.
Or cine s'o asculte saŭ slab, saŭ voĭnicel.

1859.

Vîrsta de Rode....

Vîrstă de rode trece ca d'usa.
Vino, t'adapă june dintr'însa.
Căcĭ ora trece tot alergînd.
Iată venit-a o dimineaţă.
Cea altă fi-va poate cu ceaţă.
Vîntul cel rece fi-va suflînd.

Cupa plăceri n'o lăsa plină
Ḑioa cea neagră şi nesenină
Iată aleargă, vreà a sosi.
Varsă dar cupa cea de plăcere
Pe a ta limbă, ş'în netăcere
Spune dureri de a veni.

Atuncea dînsa se va retrage.
Cu ea plăcerea nu se prea trage
Şi liber june veĭ remănea.
Cupa apucă cu uşurinţă.
Căcĭ d'o veĭ sparge de sufferinţă
E prea dificil de a scăpa.

O inimioară trebue-a fi plină
Saŭ de furtună saŭ de ḑi lină.
Or una-or alta trebue-a fi.
D'aceea soarbe, soarbe căt poate
Inima-ţĭ jună, dulce să păarte.
De nimic altu nu te sfii.

1859.

Şase perioade ale amoruluĭ.

I.

Era un timp odată când plin de fericire
Departe d'orĭ ce plîngerĭ, de or ce retăcire,
Departe de durere, şi d'or ce întristare,
Departe de suspine, şi plin de'ndestulare,

Duceam, o viaţa blîndă, o viaţâ de plăcere
O viaţă prea senină neştiind ce e durere
Când inima-mî cea junǎ s'afla tot surîdîndă.
Când plină de-încântare trăia tot înflorindǎ.
Când scumpa prea iubitǎ şi dulcea-mǐ primăvarǎ
S'afla neturburată d'or ce suflare amară.
Când inima-mǐ-inocentă neştiind ce este amorul,
Această pasiune, ce repede 'şǐ ia sborul,
Gusta în desfâtare din dulcea veselie,
Ce scumpă cea naturâ n'oferă cu măndrie,
Privind când da adesea a stelelor lumină,
Cea noapte recoroasă, frumoasǎ şi senină,
Cea noapte 'ncântătoare, ce par' că consoleadă
Or ce-inimă sdrobită, ş'adesea-o uşureadâ.
Simţeam plăcere mare gîndind că tot-d'aunǎ
Eram să măĭ într'astă plăcută stare bunǎ
Era maĭ dic odată, era un timp ferice
Când toate'n astă lume păreaŭ că sunt propice.
Văn-însă da speranţe nutre-a mea inimioarǎ
Dadarnică fû viaţa, ce-am dus păn'în cea searǎ.[1])

20 Iannare 1858.

Cea scară blestemată şi plină de'ntristare,
Cea scară-aşa de neagră, ce-aduse turburare.
Vaĭ! ce nefericire, ce mănă amăgindă
Veni d'atuncĭ s'apase o inimă ardîndă...
Vaĭ! se schimbare crudă, veni neaşteptată
Să schimbe fără veste o inimă'nfocată.
Se duse vaĭ! se duse d'atuncea fericirea.
Se duse, şi în locu-ĭ veni nenorocirea.
Remase din cea scară plăcerea amorţită,
Şi inima'mĭ senină remase vestejită.
D'atuncĭ nu-e serbătoare, nu-e ḑi care să-mĭ placă.
Nimic într'astă lume da, n'ar putea să-mĭ facă,
Să uĭt p'acea fiinţă, divină creatură.
Să uĭt pe acel angel dotat chiar din natură
D'o vie frumuseţe, splendidă ne'norată,
Ce face ca o jună să fie adorată.
D'atuncĭ se duse somnul remăind neodihnirea,
Care mă face-adesea să blasfem omenirea.
D'atuncĭ ămĭ pare că lumea'ncepu să'mbătrînească
Că chiar natura'ntreagâ voeşte s'amarţească.

Văḑînd a mea durere şi florile-înverḑite
Voiră să consimţă remăînd tot vestejite.
D'atuncĭ cea raḑâ-a luneĭ păru întunecoasă.
D'atuncĭ şi astrul ḑileĭ lumina luĭ pompoasă
Păru că o ascunde sub umbrele profunde
A norilor selbaticĭ, ce-adesea ăl confunde.
Şi dulce păsărele consimt la-a mea'ntristare.
Opresc căcĭ de atuncea iubita lor căntare.
Columbele frumoase, ce-adesea altă dată
Sburaŭ c'o nepăsare. ce lor aşa e dată,
Acum s'ascund fricoase, temîndu-se ca elle
Să nu maĭ mult aţiţe a reneĭ celleĭ rele
Durerile profunde lăsat-a ce în mine
Săgeata ta cea crudă, ce'nfiptă e de tine.
Natura dar întreagă simţi a mea durere,
Ce-acum ântăia oară eŭ suffer în tăcere,
Tu numaĭ însă jună remăĭ nesimţitoare.
La rana cea profundă, şi cea prea perḑătoare
A inimeĭ sermane în care fără milă
Înfipt-aĭ cu cruḑime săgeata-ţĭ de copilă.

Pan' cănd dar scumpă jună voĭ duce ḑile crude?
Şi ochi-mĭ de durere păn'cănd da vor fi ude
De lacrăme aĭ ḑinde, ce vărs făr'ncetare.
L'ast suflet ce tot plănge cănd da-veĭ liberare?
Păn' cănd tu veĭ concede să fiŭ în sufferinţă,
Şi tu jună plăcută să fiĭ cu necredinţă.
De ce tu oare crudă în lacrămĭ tot a ḑace
Ordonĭ l-a mea inimioară, departe d'or ce pace.
De ce-atăta cruḑime în inima-ţĭ cea jună.
De unde vijelia ce la urechĭ ămĭ sună.
În urma atîtor plîngerĭ, te rog dar jună fată
Plecat cu înfocare iubita-a mea-adorată,
Te'mplor c'o voce slabă, c'o voce tremurîndă
Să fiĭ la-a mea durere d'acum maĭ suriḑînda.
Te jur pe cel maĭ sacru, ce aĭ în astâ lume,
Pe numele acelleĭ iubite buno mume.
Pe sfăntul suvenirul a celluĭ dulce tătă,
Pe tine ce în lume a pus plăcută fatâ,
Să nu uiţĭ un bet june ce duce'n sufferinţe
Tot ḑile amârîte, şi pline d'umilinţe.

S'abaţĭ da maĭ adesea privirile-ţĭ frumoase,
Acelle'ncăntătoare, şi prea mult recoroase,
Şi către mine betul ce toata-a mea privire
Îndrept spr' a ta ființă acum făr' contenire.
Aţî ḑic sâ aĭ aminte c'o ḑi-a ta conştiinţă
Mustra-va-te prea tare de astă sufferinţă,
Ce pus-aĭ fără milă cu-atîta nepăsare
În inima-mĭ cea slabă, ce ḑace'n întristare.

29 Ianuare 1858.

II.

Începe iată'ncepe natura să'nflorească
Cămpiile plăcute încep iar să'nverḑească
Privesc că toată lumea se află'n veselie,
Aud din or çe parte căntărĭ de bucurie.
Ciobanul iatâ'ncepe îndată să conducă
Iubita luĭ cea turmă, şi să o reconducă,

Acum iar astrul ḑileĭ va'ncepe să lucească.
Cocorul, rîndurica da iar o să sosească.
Şi nori seĭ selbaticĭ se trag se duc departe
Şi vîntul cel iernatic da pare că-e în moarte.
Acum în locu-acestuĭ veni dulcele ḑefir.
Şi p'oriḑontul splendid pare-un frumos lucefir.
Acum şi turturica p'un arbor ce'nfloreşte
Cănta-va-a sa iubire şi dorul ce hrăneşte.
Acum dar primavară soseşte iată'ndată.
C'o mare veselie, ce pre tot om îmbată.
Acum frumoasa róḑă, iubita scumpă floare
O vĕḑ că respîndeşte odoare'ncăntătoare.
Priveşte pomi vestejĭ încep să înflorească,
Şí frunḑele uscate încep iar să'nverḑească.
A ḑileĭ-astr promite acum de astă dată
O mare abondanţă în-roade şi s'arată
Plăcut, frumos, dulce, ager, plin de bună-voinţâ.
Preunblă p'oriḑontul cu mare uşurinţă.
Şi luna'ncăntătoare, ce pere deodată,
Cănd vede de departe pe soare că s'arată,

Ce foarte da se teme de radele ardătoare
A cestuĭ astr al ḑileĭ, ce-aduce desfătare.
D'acuma'n colo liber putea-va să-şĭ finească
Cel curs ce are-a face fără ca să 'norească.
Grădinile frumoase se umpl de floricele
Purtate, ce-sŭ dė bune şi june damicele.
Natura dar întreagă se află'n veselie,
Vĕḑînd că primăvara voeşte să revie.
Tot omul se găteşte a lua şi el o parte
La astă bucurie natura ce ne'mparte.
Da nimenĭ creḑ nu este pe care să nu'ncânte
Aspectul cesta dulce, şi ḑefirul suflînte.
Eŭ singur în suspine, în jale şi durere,
În lacrăme arḑînde ş'în mare neplăcere
Departe de'ncăntare, de or ce fericire,
De rîsurĭ bucurie, şi d'or ce mulţumire,
Vĕḑînd o da pe nimenĭ în astă lume mare,
Dė căt pe tine jună lipsită de'ndurare
Eŭ singur ḑic în lume trăi-voĭ'n sufferinţe,
Pănă să viĭ în fine o da la pocăinţă.

Pănă când al teŭ suflet voi-va ş'el în fine
Să vindece durerea ce-aprins-aĭ tu în mine.
Pănă a ta cruḑime 'ţĭ va da deplină voe
D'a sterge întristărea, ce fără vr'o nevoe
Aĭ pus în al meŭ suflet, tu crudâ jună fată,
Ce eştĭ de frumuseţe, şi graţiĭ înḑestrată.

21 Marte 1858.

III.

O ḑi prea fericitâ, o ḑi strelucitoare.
O ḑi de bucurie, o ḑi de serbătoare.
Frumosul car al Dianeĭ ăl věḑ că'nainteaḑă,
Şi cerul cel văratic nu se maĭ înoreaḑâ.
De ce mă simţ eŭ ast-fel coprins de înfocare?
De ce trăsare'n mine o vie palpitare?

De unde veselia, ce-mĭ vine de odată.
De ce inima-mĭ slabă, aşa de întristată
Resimte-o fericire aşa de'încântătoare?
Da. Unde e durerea aceea prea perdătoare?
Se duse da departe acea durere mare.
Şi dar-ar creatorul cu-a sa voinţă tare
Să nu se maĭ întoarcă vicleana vijelie.
Tirana întristare să nu maĭ reînvie.
O ḑi de fericire o ḑi neaşteptată.
În care a mea bellâ, iubită, adorată,
Pe care păn'acuma numeam fără de milă
C'o voce tremurîndâ, c'o voce de copilă,
'Mĭ-a ḑis că mă iubeşte, scoţînd or ce'ndoială
Din sufletu-mĭ ce-o-adoară făr' teamă, făr' sfială.
Puţea-voĭ dar d'acuma să simţ încă'ntristare?
Putea-voĭ iar parola-ĭ să creḑ făr'nfocare?
O nu! nu, nicĭ odată ea nu-o să mă înşele.
Căcĭ cum creḑu în fine şi ea vorbelor mele.
Nu creḑ ca dup'atîtea promitterĭ, jurăminte,
Ce-mĭ face ea adesea, şi multele cuvinte

Ce-mĭ ḑice cu credinţă în or ce întălnire,
Îndată dup'aceea să lase'n amorţire
P'acel, ce pentru dînsa simţit-a şi durere,
Adesea suspinat-a în crudă neplăcere.
O ḑi veni-va'n fine, în care aste toate
Da fi-vor cunoscute d'aceea care poate
Această fericire, ce s'află-acum în mine
Să schimbe cu'nlesnire în lărrămĭ şi suspine.
Fi-va-însă aşa crudă a mea jună-adorată?
Dar fi-va sperjură copila nepătată?
Ca iară să delase un june, ce-o adoră,
Şi care tot la dînsa gîndeşte'n or ce oră.
Gîndesc da tot l'aceea, ce cu încredinţare,
C'o inimă-înfocată, şi cu neturburare
Ămĭ ḑise că mă-iubeşte. Şi fără nicĭ o silă
Jură pe al seŭ nume că are mare milă
De mine sufferinde, şi câ compătimeşte.
La rana pierḑătoare, ce roade ş'amăreşte.
Dar vaĭ! ce fac ingratul! De ce nemulţumire!
Ce! ămĭ pare că-e puţină această fericire!

Când încă-eram sermanul în marea-mĭ întristare,
Când inima-mĭ cea slabă scotea suspine-amare,
Atuncĭ, când pentru mine suflarea-era tăcândă,
Natnra când întreagă pârea că e ḑăcândă.
Când n'aveam nicĭ plăcere, nicĭ ḑîmbete în mine.
Când ḑilele-mĭ prea negre eraŭ tot neseuine.
Când soarele cel splendid, şi luna albiceoasă,
Când stelele lucinde, şi noaptea recoroasă,
Departe d'a adduce la inima-mĭ sdrobită
Vr'o slabă consolare, vr'o raḑă aprită
Creştea maĭ mult durerea, .ce-adduce disperare
Hrănea şi maĭ mult încă cea rană-amăgitoare.
Atuncĭ dar, ḑic atuncea când toate 'n astă lume
Păreaŭ că sunt obscure, şi fără nicĭ un nume,
O simplă convorbire, 'mĭ-ar da o'mpărăţie.
O singură parolă ce-aşĭ fi-adresat eŭ tie
Putea să facă-'ndată să easă cu'nlesnire
Cest suflet din durere din marea cea măhnire.
Ş'acum dupe atâta când astăḑi ămĭ ḑîmbeşte
O soartă maĭ plăcută, ce par' că recoreşte

Cea rană ardătoare, ce eŭ hrăneam în mine,
Amorul fără margini, ce simţ eŭ pentru tine,
Da astădĭ când în fine veniși la pocăinţă,
Când pociŭ făr'aşa trudă, când 'mĭ-este cu putinţă,
S'ascult iubită jună cea voce vibrătoare,
Ce-mĭ sună'n or ce oră plăcută'ncântătoare,
Când astădĭ eŭ în fine pe braţele-ţĭ iubite,
Pe braţele-amoroase, prea scumpe fericite
A eroineĭ mele fără nicĭ o sfială
Mă las cu înfocare, şi cu neîndoială.
Când simţ pe a mea frunte ca-a eĭ mână frumoasă
Preumblă cu-o ardoare, divină amoroasă,
Când stînd pe lîngă dînsa prea scumpe ore multe,
Ce trec fără de veste ca când ar fi minute
Ascult cu înfocare cuvintele-ĭ de-iubire
Contempl în admirare o frunte de mărire.
Când sunt ajuns în fine la ţinta cea dorită,
Când inima-mĭ sermană e iarăşĭ înflorită;
Ce-ar fi putut s'aducă iar plîngerĭ 'n astă lume?
Când pociŭ fără sfială s'admir un dulce nume.

Nimic pe astă sferă, unde-inima-mĭ trăește,
Unde-or ce creatură mereŭ tot s'amărește,
Unde cu greŭ se poate afla o fericire,
Ce iară să n'aducă apoĭ nenorocire;
Nicĭ largă bogăție nicĭ fie-or ce onoare,
Nicĭ or ce mulțumire, nicĭ glorie prea mare,
Nu poate fi maĭ dulce decăt iubirea dreaptă
De căt amorul sincer; el fie p'or ce treaptă.

10 Maiŭ 1858.

IV.

Dupe ce prin rugăciune te făcuĭ să mă iubeștĭ.
Te implor a mea iubită sâ nu maĭ mă părăseștĭ
Căcĭ destulă e durerea, care eŭ am sufferit.
Pănă cănd s'ajung la fine ce-mĭ era atîta dorit.
Așĭ fi dat or ce în lume daca eŭ așĭ fi putut
Să te am pe lîngă mine. Or ce lucru-așĭ fi făcut.

Daca tu voeştĭ din cont a şi or ce aĭ preferi
Ca cesta să nu s'întîmple, vaĭ ce voĭ maĭ sufferi!

1858 Iunie 7.

V.

O de ce copilă jună da îndată ce'ntălnim
Alle noastre blînde feţe, şi îndată, ce dărim
Tu pe ochi, ce te'ncăntă, precum scumpă povesteaĭ
Iar eŭ însumĭ p'alle talle, ce lucesc pe faţa ce-aĭ,
P'aceĭ ochĭ din care ese fără de a înceta
Miĭ de miĭ de rade dulce, ce apar spre-a încănta
O-inimioară, ce t'adoră cu-un amor adevărat
O-inimioară, ce la tine se gîndeşte ne'ncetat,
P'aceĭ ochĭ ce cu dreptate fără d'a te înşela
Aĭ ador precum pe soare-ăl adoră-a nopţi stea.
Da de ce a mea iubită tu îndată ce mă vedĭ
Staĭ departe d'orĭ ce rîsurĭ şi începĭ să lăcrămedĭ.

1 Septembre 1858.

VI.

Speranţe vane înşelătoare
Speranţe crude, şi trecătoare
V'aţĭ dus departe da aţĭ perit.
De ce însă-ast-fel mă delăsară ,
De ce-aşa iute vaĭ ! mă uĭtară
Celle speranţe, ce am iubit.

Priveam o jună cu înfocare.
O ḑic aceasta cu'ncredinţare
Dar vaĭ! se duse timpul plăcut.
O-iubeam. La dînsa găseam plăcere.
Făcea să-mĭ peară or ce durere ,
Cel timp se duse. Vaĭ! a trecut.

17 Septembre 1859.

ORFANUL.

Je vais sans savoir où, j'attends sans savoir quoi.
Lamartine.

Când e ḑi de serbătoare
Curg din ochi-mĭ lăcrămioare
Ca şi flacăra-arḑătoare,
Căcĭ atuncĭ maĭ mult găndesc,
Că s'a dus, numaĭ găsesc
Muma-mĭ scumpă'ncăntătoare.

Când un vînt de primăvară
Suflă vesel, o-inimioară
Scoate-o plîngere amară,
Căcĭ atuncĭ vaĭ! dureros
Un ce-mĭ spune plîngeros
Că n'am mumă'n astă vară.

Când câmpia e'nverḑindă,
Floricica înflorindă
Steaoa dulce încălḑindă,
Al meŭ suflet stă uscat,
Rece, veşted, turburat
Căcĭ durerea-mĭ e crescăndă.

Când iubit'o turturică
Scumpă, dulce păsărică
De p'o cracă d'unde pică
Roa nopţi'ncăntător.
Căntă vesel ḑimbitor,
Inimioara-mĭ se despică.

Căci atunci 'mĭ-aduc aminte
Alle mumeĭ rugăminte,
Ce iubită prea ferbinte,
Când cea voce auḑea
Cu căldură trimittea
Celluĭ, Ce-e a tòt-Putinte.

Ăl ruga întru plâcere
Ca cu marĕa luĭ putere
Să abată-or ce durere
De la scumpul fiul eĭ.
Dar ursit aşa fuseĭ
Să tot gem în neplăcere.

Ăl ruga cu umilinţă
Cu căldurâ, cu silinţă,
Ca d'or care sufferinţă
Să desbrace voitor
P'al eĭ fiŭ ce ḑîmbitor
O-adora întru credinţă.

Moartea însă mult geloasă
Rece, neagră, nefricoasă
Mult tirană, nemiloasă
De acestea auḑind
Rîdea, dinţi tot creşnind,
Turburată, friguroasă

Lasă marea liniştită,
Unda lină, ş'aurită
De a steleĭ raḑă-iubită
Până barca-mĭ 'naintă,
Şi de mal se depărtă
C'o suflare prea ḑorită

Atuucĭ repede se scoală
Şi c'o mănă da fatală,
Barca-o opreşte, o restoarnă
Mă lăsînd de vînt isbit,
Şi de valurĭ amorţit
Într'o stare anormală.

Cerul strigă, vĕḑ peire.
Apa ferbe. Linişire
Nu-e. D'o mare sguduire
Se aude tot urlînd,
Vîntul suflă şuerînd,
Şi eŭ caut isbăvire.

Apa tare turburată,
Stînca'n mijloc înălţată
Şi suflarea îngheţată
Prevestec că sunt perdut.
Da speranţa-mĭ a căḑut
Căcĭ puterea-mĭ-e resturnată.

Ast-fel cel, ce-e-orfan de mumă
Crede c'ora-ĭ vin' de sună.
Nu ved' soare nu ved' lună.
Totu-ăĭ pare un abis.
Toate vede ca în vis.
Pentru dînsul nu-e ḑi bună.

Plîngeţĭ dăr o fiĭ şi fiĭce
Voĭ ce-aveţĭ o mumă dulce.
P'un orfan, ce'n spinĭ o duce.
Eŭ n'am mumă să mă'ncănt.
Tot m'aplec spr' al meŭ mormînt,
Căcĭ nu-e mumă să m'apuce.

4 Aprile 1860.

La Elena C....

De şase lunĭ de ḑile o jună adorată
Nu simţ nicĭ fericire, nicĭ viaţă, nicĭ plăceri.
De şase lunĭ de ḑile o viaţă întristată
Petrec făr' măngăere în lăcrămĭ şi durerĭ.

Departe de'ncăntare, de or ce mulţumire,
Departe d'or ce vesel trăesc făr'încetat.
Şi gîndu-mĭ tot munceşte o dulce suvenire
A ḑileĭ fericite, la care-am suspinat.

Vaĭ totul înainte-mĭ s'ascunde, ş'în plăcere
Nimic nu se arată de căt amorul meŭ.
Nimic nu vĕḑ 'nainte-mĭ de căt întru tăcere
Auḑ făr'încetare un glas ce pare-al teŭ.

Cea ḑi[1] fu crudă, jună, căcĭ ore nesenine
Petrece al meŭ sufiet de cănd eŭ te-am vĕḑut.
Sdrobit de neplăcere în tot moment suspine
Scot trist fără ḑîmbire din sînu-mĭ abătut.

Ḑadarniç toate-acestea, căcĭ tu cu nepăsare
Te porţĭ către acella, ce-amar e apăsat.
Tu rîḑĭ d'amorul sinçer, ce jună'ncăntâtoare
Hrăneşte pentru tine un suflet sfăşiat.

Dar cel puţin da spune copilă ḑîmbitoare.
Că nu poţĭ 'n astă lume pe nimenĭ a iubi.
Că daca unu-ăţĭ jură c'adoră cu'nfocare,
Întorcĭ a ta privire, şi-l laşĭ a retăci.

Nu, nu. E dulce-iubirea. Ş'apoĭ amoru-e-o calle,
Prin care or şi cine va trece negreşit.
Sunt lucrurĭ'n astă viaţă, ce sunt aşa fatale,
În căt or ce om face, nicĭ unu nu-e scutit.

1) 15 August 1858.

Priĭmeşte dar iubĭrea-mĭ o jună'ncăntătoare,
Căcĭ este fără pată. c'aşa vrea Dumnedeŭ.
Da viaţa este dulce, şi vîrsta e trecătoare.
Grăbeşte-te dar jună să gustĭ din doru meŭ.

În cupa fericiri, d'amor, de voluptate,
Ce-acum prepar eŭ ţie, tu credĭ că veĭ găsi
Venin amar şi negru, tot dile întristate;
Că'n callea ce-arăt ţie nu trebue-a păşi.

O! nu! nu scumpă jună! o nu, nu, nicĭ odată
Acella, ce t'adoră, gîndi-va l-al teŭ reŭ.
Nu crede că iubirea-mĭ-e d'acellea ce îmbată,
Ş'apoĭ în deşteptare cunoaşte faptul seŭ.

Cunosc în asta lume, cea plină de durere
Ce trebue să fie pur, sanctu respectatat.
D'aceea, nu-ţĭ cer jună de căt întru tăcere
Să credĭ c'amoru-mĭ sincer e dulce-adevărat.

Aci termin dicăndu-ţĭ că or a mea peire
Dori-veĭ, de veĭ tace acum necontenit.
Saŭ da-veĭ mie haĭne de dulce fericire
De-eĭ rîde cu plăcere la-un suflet ce-e sdrobit.

15 februare 1859.

Pe o apă......

Pe o apă liniştită
Lopătaru'mĭ 'nainta.
Cănd o undă îngroḑită
Opri barca, ce-l purta.

Vîntul suflă, frunḍa cade
'Ngălbenește pe pămînt.
Se usucă d'astrul ce-arde
Se tărașște spre mormînt.

Ast-fel viața-mĭ, jună încă ,
Fu uscată d'un crud dor.
Că o barcă de o stîncă
Fu lovită'ngroḍitor.

Sub a mumeĭ măngăere
Trăiam vesel, fericit.
Dar d'o jalnică durere
Fuseĭ repede isbit.

Moartea vine înfuriată
Cu pumnalu-ĭ dureros
Muma cade înjunghiată
Fiu-ĭ plînge dureros.

Marte 1860.

Poetului Haralamb Grandĕa.

Poete! a mea liră e încă prea copilă.
Doreşte însă foarte să cănte al teŭ sbor.
Şi coarda-ĭ, ce resună de şi e prea debilă
Salută cu'nfocare al teŭ prea dulce dor.

Plăcuta a ta muḍă e plină de ardoare,
Şi verva-ţĭ prea ferbinte e vervă de poet.
Bogată, dulce, rară, iubită, riḍătoare
Încăntă or ce suflet, şi umple ce-e deşert.

Căt dulce este limba a muḍelor iubite!
Cănd ştie să o mişce acel, ce e mişcat.
Acel ce simte 'ntr'însul că flacăre-aurite
De scumpă poeḍie ăl ard ne'ntunecat.

Ca ḍefirul ce roḍe in callea-i respindeşte.
Ca vara ce ne chiamă la dulce desfătărĭ.
Ca paserea, ce dorul in limba-ĭ povesteşte
Aşa Grandĕa Poete! ne-adapĭ din încăntărĭ.

Căntarea-ţi, e divină, admir a talle coarde.
Şi deştul ce le mişcă de mic a fost deprins.
Dar inima-ţi, ce simte se mişcă, d'un foc arde,
Ce pare că la tine de mult a fost aprins.

Procede dar pe callea de florĭ de primăvară
Ce singur tu Poete! acum aĭ semănat.
Da căntă, căntă dulce. Şi scumpa noastră ţarră
Cunună cu aste roḍe in care eştĭ legănat.

7 februare 1860,

LA MOARTEA VĂRULUI MEU PRIMAR

ALECSANDRU ST. MEITANI 1860 Feb. 25

Suspină înc'odată sermană ininimioară.
Suspină, da suspină simţit-aĭ încă-un dor.
Şi tu vedere dulce maĭ lasă-o lăcrămeoară
Să curgă mult ardîndă din ochiu-ţĭ plîngător.

De ce resună bronḑul departe cu turbare?
De ce s'adună lumea, ce sgomot încurcat,
Ce căntece funebre, s'aud în depărtare?
Tăcere! o fiinţă pămîntu-a delăsat.

Eĭ bine! dar cin' plînge, Ce ţipete duioase
Aduce-un aer rece în caru-ĭ sburător.
De ce natura tace, ce timpurĭ friguroasė
Acoper firmamentul, ce stă neḑîmbitor.

Plîng suflete-amărîte, ce perd un dulce frate.
Plîng rude numeroase, coprinse de durerĭ,
Plîng inimĭ amicale, sermane, întristate,
Şi eŭ urmeḑ cortegiul în jalnice ofterĭ.

Căt crudă este moartea or cănd 'nainte-apare,
Maĭ crudă este-atuncea cănd vin' de timpuriŭ
Şi tae cu o mănă prea grea seceritoare
O floare ce crescuse sub cerul aḑuriŭ.

Abea iubite vere intraseşĭ 'n astă lume.
Abea aflaseşĭ scumpe ce este-un dulce amor,
Ş'îndată fără veste al morţi crudul nume
L'auḑu-ţĭ cu durere sună îngroḑitor.

Abea 'ntinseşĭ măna să taĭ o dulce floare
Din vesela-ţĭ grădină, ce-udaĭ necontenit
Şi floarea se usucă, grădină'ncăntătoare!
Oferă o vedere de plîns, şi de jelit.

În vara vărsteĭ talle,. cănd cămpu-ţĭ începuse
A naste floriçele din sinu-ĭ ridător,
Cănd iarba recorindă cu farmece crescuse
D'o dată-o iarnă crudă t'uscă îngroditor.

Cănd vintu-ţĭ cu'ncăntare s'afla p'a ta cămpie
Cănd astru-ţĭ cu plăcere dimbea strelucitor,
Un nor venind d'odată opri cea veselie
Ce pasera pe craca-ţĭ cănta suridător.

Întocmaĭ ca o rodă de vîntul primaveri
Suflată cu plăcere creşteaĭ nestrăgănit,
Şi roa recorindâ ce noaptea dulceĭ veri
Revarsă cu'ncăntare t'uda neamărit.

Din astă viaţă dulce oar' ce putere-amară,
Ce mănă fără milă putu a te răpi?
Iar tu o moarte crudă! iar tu venişĭ prea neagră
Să taĭ o floare dulce ce'n vară vieţui.

Iar tu venişĭ să semenĭ 'nainte-ne durere,
Iar tu cu-a tacrudime in negre n'aĭ 'mbrăcat.
Iar tn în lăcrămioare, departe de plăcere
Făcuşĭ ca astă viaţă să ducem ne'încântat.

Păn' cănd tu hotărît-aĭ sà urmeredĭ turbată
Tot vîrsta cea de rode tot omul fericit?
Păn' cănd tu seceriveĭ tot inima'ncăntată,
Pân' cand umbla-veĭ ast-fel sermană, tot orbit?

Saŭ nu găseşti cu cine s'alinĭ a ta turbare?
Nu'ntimpinĭ oar' pe nimenĭ in drumu-ţi sîngerat?
Darĭ sclavul ce în lanţurĭ te'nvoacă cu'nfocare,
Bătrînul, ce sub vărsta-ĭ s'apleacă întristat!

Dar inimĭ amărîte de dorul vulnerate,
Săracul ce gîndeşte că n'are ce mînca!
Că iarna ăl acoper' cu apele'ngheţate.
P'aceştia in caru-ţĭ nu-ţĭ place a purta.

Pricep cănd o virgină plăcută ca o vară
Culege din grădină-ĭ o rodă misterios.
Dar cănd vĕd p'o femee ca noaptea 'nfiorătoare
Că rupe ceastă floare nu ştiŭ la ce-e folos.

Bleste-mute dar moarte ce numaĭ vijelie
Aducĭ p'un cer albastru, ce rîde ne'ncetat
Blestemu-te ce'n lăcrămĭ, şi-în neagră agonie
Ăţĭ place să contempli fiinţe ne'ncăntat.

Căt pentru tine vere nu am de căt în jale
Să plăng in astă lume iubita viaţa ta,
Maĭ blestemînd odată aceste legĭ fatale,
Ce lacrăme adduce, ce-apasă viaţa mea.

Să plîng întru durere să plîng făr' contenire
Pe marmura-ţĭ cea albă lăsînd plăcute florĭ,
Ce lumi să arate că floare'n strelucire
Perişĭ prea scumpe vere sub greĭ şi negri norĭ.

Cu lacrăme de sînge să plîng şi încă-odată
Rugăndu-te o vere să spuĭ la muma mea,
Ce celo întălni-veĭ că viaţa-mĭ întristată
Sub dorul ce ămĭ dete or cănd se va pleca.

Să-í spuĭ că ora dulce minut de desfătare,
De cănd plecă din viaţă eŭ nu am maĭ gustat.
Şi nicĭ nu maĭ gusta-voĭ secundă de'ncăntare
Păn' cănd n'o întălni-voĭ sermanul ne'ntristat.

Să-ĭ spuĭ că astru-mĭ doarme, de cănd orfan remas-am.
Câ vîntul numaĭ suflă, că viaţa mi-este grea.
Că geana-mĭ este udă de lăcrămĭ ce vărsat'am
Din ora despărţiri, ce fu lovirea mea.

1860 Februare 25.

P'o Undă.

P'o undă cristalină
Frumoasă, dulce lină
Plutea sub luna plină
O barcă'ncetişor,
Purtînd încăntătoare
O mumă ḑimbitoare
Ş'un tatâ, ce cu-ardoare
Privea la-un fiŭ cu dor.

Pe bolta cea cerească
Căta să maĭ lucească
Vr'o stea. Dar ca s'oprească
Cest foc încăntător,
Regina eĭ iubită
D'o mantă 'nvăluită
Maĭ largă aurită
S'urca p'un car de dor.

D'o dată un vînt tare
Suflînd plin de turbare
Restoarnă cu'nfiorare
Cea barcă, ce plutea.
Şi muma se îneacă,
Şi tatăl abea scapă,
Şi fiul se apleacă,
Nu poate-a maĭ lupta.

1860.

SONET IV.

Ca astrul, ce lucește pe bolta cea senină,
Ca roḍa, ce ne'mbată cu dulcele-ĭ miros,
Ca paserea ce căntă plăcută dulce, lină
Ca ḍefirul de vară, ce suflă misterios.

Aşa iubită Lino luceşti la-a mea vedere,
Aşa mă'ncânţi prea scumpă cu dulcele-ţi amoı
Aşa cântînd o jună mă legeni în plăcere
Suflarea-ţi aşa suflă uşor, recoritor.

Eşti pomul fericiri, ce stinge-a mea'ntristare.
Ce face să surîḑă un suflet plin d'ardoare.
Eşti vara, ce ne-adapă d'amoru-i prea dorit·

O dulce auroră ai ḑile-mi jelitoare.
Un leagăn, ce m'adoarme în visurĭ de'ncântare.
O veselâ câmpie cu florĭ de recorit.

SONET V.

Căt dulce e natura, cănd inima-ţĭ e lină!
Căt totul ăţĭ surîde, cănd dormĭ în desfătărĭ!
Dar vaĭ! cănd iar din contra al teŭ suflet suspină.
Nimic în astă lume 'ţi-aduce încăntărĭ.

Dadarnic vine vara. În darn câmpu'nverdeşte.
În darn apa curgîndă murmură'ncetişor.
În darn defiru dulce o rodă'nveseleşte
Şi astrul dileĭ albe s'arată fără nor.

Căcĭ viaţa-mĭ de şi încă abea îmbobocită
S'uscă fără să poată sermana-a fi'nflorită.
Nimic nu foloseşte acum c'a vestejit.

De sus de pe o stîncă, dăresc în depărtare
Că vine şovăindă o barcă-isbăvitoare.
Putea-va să se lupte cu valul necăjit.

1860.

Ţarra şi Orfanul.

Orfanul.

O Ţarră căt eştĭ dulce la-o inimă Română!
Căt eştĭ de'ncăntătoare o scumpă Ţarra mea!
Da. Fiuţĭ te priveşte ca singura făntănă,
D'amor, de fericire plăçută Ţarra mea.

Născut p'a talle ţermurĭ, sub bolta ta frumoasă
D'o mumă ce virtutea iubi necontenit,
În braţele-ţĭ plăcute c'o inimă-amoroasă,
C'un ḑimbet de plăcere iubită m'aĭ priĭmit.

Îndată, ce vederea-mĭ simţi că e lumină
Îndată ce-şĭ deschise un ochiŭ tremurător,
Ḑări cu încăntare pe bolta ta senină
Un soare ce'ncălḑeşte pămîntul ḑîmbitor.

Dar ce! tu nu scâpat-aĭ de tot de chinurĭ grele.
Ce inima-ţĭ tot plînge, ce încă tot ofteḑĭ,
Ce tot nu vin să cănte plăcute pâsărele
Pe pomu-ţĭ ce'nverḑise. Ce vĕḑ tu lăcrâmeḑĭ,

Tarra.

O' fiŭ ce înçă jună gustat-aĭ din durere,
Nu ştiĭ că rana crudă se vindecă cu greŭ.
Mă'ntrebĭ dar de çe'n plăngerĭ petrec ş'în neplăcere
Priveŝte însă fiu-mĭ, scăpat-am d'or ce reŭ.

Vĕḑut-aĭ vr'odată
Tu fiu-mĭ plăcut
Un çer fără pată
Curat, şi tăcut.

1859 Septembre 1.

„O scumpâ jună fată t'ador cu'ncredinţare.
Ăţĭ jur c'a mea iubire e plină de'nfocare.
Acestea ḑicea-un june la-o jună, ce iubea.
Dar ea nu vrea s'asculte, şi tot se depărta.

„Ăţĭ jur c'amorul sincer, ce simţ eŭ pentru tine
Putea-va sâ-ţĭ adducă nicĭ plîngerĭ, nicĭ suspine."
Copila însă jună nimic nu respundea.
Tăcăndă intristată în gîndurĭ retăcea,"

„Eĭ bine acel june maĭ ḑise înc'odată.
N'aĭ milă d'aste lăcrămĭ copilă nepătată."
O voce tremurîndă atuncea s'auḑi.
Şi aste vorbe crunte înḑată respăndi.

„O voĭ ce n'aveţĭ milă de inime sermane!
O voĭ, ce nu cunoaşteţĭ ce este un amor.
Ce astăḑĭ voĭ promiteţĭ fiinţelor orfane
Or ce şi măĭne'ndatâ uĭtaţĭ al vostru dor.

Ce sacru'n ochi vostri nimic aci în lume
Nu pare nicĭ promiterĭ, nicĭ or ce jurâmînt.
Ce ḑiceţĭ că iubirea e un ḑadarnic nume.
Şi respectaţĭ pe nimenĭ pe tristul cest pămînt.

Departe staĭ de mine! Cunosc a ta dorinţă.
Nu pociŭ iubi în lume un suflet schimbător.
Te jurĭ că pentru mine te aflĭ în sufferinţă.
Daŕ cred nmic din căte ămĭ ḑicĭ suriḑător.

Vărului meŭ P. Ţigonia.

Ordinairement ce que nous appelons amis et amitiés ce ne sont qu' accointances et familiarités nouées par quelque occasion ou commodité, par le moyen de laquelle nos âmes s'entretiennent. En l'amitié de quoi je parle, elles se mêlent et confondent l'une en l'autre d'un mélange si universel, qu'elles effacent et ne retrouvent plus la couture, qui les a jointes.

Montaigne.

Vîntul ierni scumpe vere
A suflat de multe orĭ
Şi'mfloriră multe vere
Maĭ mulţí arborĭ roditorí
De cănd noí ne despărţirám
Şi nu ne maĭ intălnirăm.

Prea iubita păsărică.
Dorul eĭ ăşĭ povesti
Pe o dulce floricică,
Ce maĭ multe orĭ ḑîmbi,
Fâr' ca trista mea vedere
Să te vaḑă cu plăcere.

Pe ce ţermurĭ depărtate
Ducĭ plăcuta-mĭ viaţa ta?
Eŭ prin locurĭ întristate
Ămĭ preumbl fiinţa mea.
Făr' speranţă de scăpare.
Tot în lăcrămĭ desperare.

Unde sunt iubite vere
Celle ḑile plin' de dor?
Celle ḑile de plăcere,
Adepate de amor,
Ce duceam cu înfocare
Plinĭ de visurĭ de'ncăntare.

Vere unde-e vîrsta jună
Vîrsta noastră de copiĭ,
Cănd a stelei raḑă bună
Respîndindu-se'n cămpiĭ
Ne găsea numaĭ în rîsurĭ
Şi-în de jocurĭ dulce visurĭ?

Cănd scăldaţĭ în fericire
Socoteam că pre pămînt
Născuţĭ suntem ca'n iubire
Să sorbim al veri vînt
Îmbrăcaţĭ în voluptate,
Bucurie, libertate.

Cănd pe cămpurĭ înverḍite
Cu plăcere alergam,
Şi sub umbre prea dorite
Unul d'altul n'ascuudeam
Privind p'astrul cu'ncăntare
Cum s'urca făr' turburare.

Când credeam că'n astă lume
Toate rîsurĭ ne aduc
Cunoscănd de loc cel nume
Al dureri, ce produc
Ḍile 'n lacrăme udate,
Toĭ în negre îmbrăcate.

Rare orĭ un nor de vară
Uşurel venea tăcut,
Să trimiţă-o lăcrămioară.
Pe pămîntul cel plăcut,
Numaĭ însă ca să ude
Roḍe dulce, blînde, nude.

S'aŭ retras acelle ḑile
A'ncetat plăcutul cănt
Prea iubiteĭ filomile;
De care-astăḑĭ nu mă'ncànt,
Căcĭ durerea perḑătoare
Mă apasă plingătoare.

Astăḑi raḑa dulceĭ stele
Ce'n plăcere lumina
S'a ascuns. Şt păsărele.
Ce cu farmec dănţuia
Triste negre şi tăcute·
Staŭ urîte, neplăcute.

Şoarta noastră prea iubite!
Astfel crudă hotărî,
Ca prin căĭ neferícite
Să ne facă-a retăci
Tu departe ḑe'ncăntare
Eŭ de or ce desfătare

Căcĭ îndată ce-unul ş'altul
În durere şi în dor
Despărţiri sărutatul
Ne-am dat plinĭ d'un sfînt amor,
Tu perduşĭ un tată dulce,
Eŭ o mumă şi maĭ dulce.

Vaĭ! d'atuncĭ ca turturica,
Ce preumblă ne'ncăntat,
Făr' plăcerea, cea maĭ mică
Astfel scumpe-am suspinat.
Nu cred lumea să maĭ poată
A'ndulci durerea-mĭ toată.

Cât amar făr'mpàcare
E atuncĭ, cănd în durerĭ
Ducí o viaţă de'ntristare
Fără-cănturĭ, şi plăcerĭ
Delâsat din or ce parte,
Urmărit de cruda soarte.

Cănd aproape staĭ de mine
Unul p'altul consola.
Acum însă fără tine
Toate căte mă'ntrista
Par maĭ negre par maĭ crude,
Ochi-mĭ tot de lăcră-mì-sŭ ude.

Vino vere înc'odată
Lingă mine mult voios
Uĭtă soarta-ţĭ întristată,
Ce t'urmeadă dureros.
Să ne dăm o 'mbrăţişare,
O-amicală sărutare.

Vino. Viaţa e maĭ lină
Lîng'al teŭ amic iubit.
Vin' p'o undă cristalină
Să priveştĭ maĭ recorit
Barca noastră iar mergîndă
Maĭ uşoară, maĭ lucindâ.

1860.

Să nu mă uiţi.

Să nu mă uĭţĭ o jună, cănd ora fericiri
Vesti-va-a ta pendulă cu sunetu-ĭ plăcut.
Cănd astru-ţĭ se'mbrăca-va cu haĭna streluciri,
S'aruncĭ a ta privire la timpul ce-am trecut.

Atuncĭ ățĭ veĭ aduce aminte gînditoare
De toate căte-adesea iubită promitteaĭ?
Şi ḑefirul de vară, ce ție ḑîmbitoare
Sufla-va, nu goni-va departe ce-mĭ ḑiceaĭ?

În van! a mea speranță se perde-va ca fumul.
Căcĭ roḑa, ce o ploae veni a recori,
Uĭtînd c'a fost plecată, amestecă parfumul
Cu florile ce-sŭ verde, nevrînd de alte-a şti.

1859 Maiŭ 30.

La o jună.

Tu-ămĭ eştĭ viața, tu-ămĭ eştĭ soare,
Tu-ămĭ eştĭ ḑefirul curat.
Într'un leagăn de'ncăntare
Țiĭ ființa-mĭ necurmat.

Înaintea callei melle
Numai rode respândeştĭ.
Şi ca dulce păsărele
Cu plăcere tot dimbeştĭ.

Cum e roa la o floare
Ast-fel 'mĭ-eştĭ plăcuta mea.
Ca dambila ridătoare.
Ride'n vecĭ fiinţa ta.

Martie 1859.

La E.....

Jună, ca vara ce'n floricele
Vine scăldată plină d'amor,
Cum pe o cracă dulcĭ păsărele
Căntă ne spune care-e al lor dor.

Astfel copilă, înconjurată
Din or ce parte eşti de plăceri,
De vîntul tare neturburată,
Ducĭ a ta viaţă în încântări.

Dar nu ştiĭ oare că'n astă lume
Esistă-un june, ce pe pămînt
Suspină betul la al teŭ nume,
Căcĭ luĭ ăĭ sufle un tare vînt?

Nu ştiĭ că'n tine vede scăpare.
Că'n tine totul are tăcut?
Tu i-eştĭ speranţă or ce'ncântare
Scapăl iubită. Doru-ĭ-e plăçut.

1859 Maiŭ 8.

Tot la ea.

(C'un buchet.)

Tu eştĭ floarea vieţi melle
Vino 'ncântă al meŭ dor.
Stea maĭ dulce dintre stele
Luminează-mĭ ḑînbitor.

Ţie angel de plăcere
Ăţĭ aduc aceste florĭ.
Tu vrăjmaşă al dureri
Risipeşte-mĭ negri norĭ.

1859 6 Iunie. 23.

Tot la ea.

Nori sunt încă plinĭ de durere
Pe a mea frunte, ce vijelii
Aşteaptă tristă, cu neplăcere.
Goneşte-ĭ. Adu dulcĭ veselii

În valurĭ triste de turburare
De ce ăţĭ place s'aĭ ne'ncetat
Pe cel ce vesel cu înfocare
T'adoră junǎ neturburat.

1859 August.

A doa Rugaciune.

A qui perd tout, Dieu reste encore,
Dieu là-haut, l'espoir ici-bas.

Al. de Musset.

Doamne Înalte, vecĭnic Părinte
La tine singur mă maĭ gîndesc.
Şi ḑi şi seară dulcĭ rugăminte
Aduc eŭ Ţie stăpăn ceresc.

Maĭ des privireaţĭ acum o lasă
Către un suflet, ce e sdrobit
De o durere, ce ăl apasă
Şi ḑi şi noapte necontenit.

Muma luĭ scumpă ce-ĭ dà plăcere
Vrusesĭ să-l lase făr'ajutor
În valurĭ negre de neplăcere
Sub un vînt tare, turburător.

Astfel cum barca s'află pe mare
Cănd o furtună rîde de ea,
Din stăncâ'n stăncă s'isbeşte tare
Se urcă, cade în callea sa.

A ta voinţă a fost aceasta.
Eĭ bine-acuma durerea mea
Vino'mblînḑeşte cu-a ta cerească
Milostivire. Nu mă lăsa.

Tu mă protege în a mea calle.
Fii lîngă mine necontenit.
N'uĭta pe fiul a fiiceĭ talle
Ce-acĭ virtutea mult a iubit.

Pe fiul mumeĭ ce'n or ce oră
A talle sfaturĭ ămĭ povestea,
Şi cu o voce prea mult sonoră
Callea cea dreaptă ămĭ arăta.

Ajută-mĭ Doamne să merg 'nainte
Fără clintire, netremurănd
Pe calea aceea, ce'n rugăminte,
Trecu-a mea mumă neşovăind.

Maĭ dăm speranţă căcĭ am perdut-o.
În a meă mumă păn' aci-o-aveam.
Urma măhniri am strebătut-o.
Acum nedejdea în tine-o am.

Te rog Părinte, maĭ am un tată.
Eĭ bine! Lasă-l p'acest pămînt
Maĭ mulţĭ anĭ încă. Căcĭ el bet cată
Să maĭ mă'mbrace c'un alb veşmînt.

Părinte! Lasă-l încă în viaţă
El mă măngăe în urma ta.
Maĭ risipeşte nori de ceaţă,
Ce staŭ prea negri pe fruntea sa.

Sfărşesc. Dar oare orĭ ce dorinţe
Le spus-am Ţie, ce-eştĭ voitor?
'Ţĭ-am spus câ ţarra e'n sufferinţe.
Că nu scăpat-a de tot de nor.

O Tu! Ce totul ţiĭ 'n a ta mănă.
Tu, care aperĭ p'omul oftînd,
Păn' cănd vedea-veĭ ţarra română
'Notând în lacrămi, şi suspinănd!

Da. România nu fi-va oare
Şi ea odată ajunsă'n port?
Pe o câmpie mai lucitoare
Ea nu-şi va'ntinde plăcutu-i cort?

Unul d'o parte, altul de alta
Ear' contenire o va chinui.
Pe criminalul de a sa faptă
Nimenĭ făr' milă va pedepsi?

O ţarră dulce când te vedea-voi
Cu bucurie săltînd plăcut?
Când a mea frunte eŭ înălţa-voĭ
Vĕḑînd pe tine că-uiţi cel trecut

A treia darâ-a mea rugăciune
Este aceasta 'Nalte 'mpărat.
Să scapĭ pe Ţarra dulce stăpâne
D'acet greŭ negru, urît păcat.

Să facĭ ca astru-ĭ maĭ strelucinde
Să fie limpede maĭ curat.
Să facĭ ca vîntul maĭ recorinde
Să fie dulce neturburat.

S'o'mbracĭ cu haĭne de primăvară.
Şi p'o câmpie cu dalbe florĭ
S'o laşĭ să'noate, ca-un astr de vară
P'un cer făr' marginĭ şi fără norĭ.

Pe fruntea-ĭ măndră să puĭ cunună
De laurĭ rode încăntător.
Cum vara pomi ceĭ bunĭ cunună
C'un deget dulce mult voitor.

1860 Aprilie 3.

Uneĭ june trădătoare.

Iubirea adevărată nu pare ţie bună.
În calea desfrănări ăţĭ place-a preumbla.
Eĭ bine-atuncĭ strèbate-o, şi mergĭ maĭ iute juna.
Sdrobeşte înainte-ţĭ or ce tu veĭ afla.

Ăţĭ place ca o bacantă să beĭ cu nepăsare
Din cupele orgii în sgomot dănţuind.
Eĭ bine te îmbată, d'o largă desfătare,
Şi calçă inocentă, onoare alergînd.

SONET VI.

Floarea veselă surîde când o ploae recorindă
Vin' pe aripa-unuĭ ḑefir, şi o udă voitor.
Aurora când apare roḑa iarâ strelucindă
Roa dulce de pe dânsa lasă jos încântător.

Astfel slaba mea fiinţă, o copilă ḑîmbitoare,
Se încântă, când privirea-ţĭ se abate misterios
Către-o inimă'ntristată, ce pe tine, juna, te-are
Ca o roo, ca un ḑefir şi ca astrul cel frumos.

Alineaḑă dar plăcută oriḑontul vieţi melle.
Îndulceşte-a mea mâhnire cum iubite păsărele
Pe o cracă cântând dulce stinge'n noĭ fie-or ce dor.

Fă ca-un ḑefir recorinde să maĭ legene-a mea cracă.
D'astă haĭnă'ntunecoasă, a mea jună mă desbracă,
Şi în locu-ĭ dă-mĭ o altă de plăcere şi amor.

Maiŭ 1859.

1859 Mai 30.

Cât dulce căntă o păsărică
Colo pe arbor, ce eŭ ḑăresc.
Fi-va ea oare o turturică?
Scumpă căntare imn îngeresc.

Iată ḑefirul cu-aripa-ĭ albă
Mişcă o frunḑă, prea ḑîmbitor
Sub dînsa pare o floare dalbă,
Şi p'asta spune al dînşi dor

A veri line cea căntătoare
Ce ne îmbată d'un dulce-amor,
Care c'o voce prea sunătoare
Căntă sub astrul strelucitor.

Spus-am atuncea uneĭ copile,
Ce lăngă mine şedea plăcut,
Jună iubită, a melle ḑile
Prea amărîte eŭ aşŭ fi vrut

Să cânt c'o voce tremurătoare,
Să spuĭ şi lnmi tot ce 'mĭ-e greŭ.
Dar vocea-mĭ-e slabă, nesunătoare.
Să spuĭ că doarme da astrul meŭ.

JERUSALIM.

Într'un deșert departe,
Închis din or ce parte
De munți întunecoși,

De unde vede-or cine
Acelle ape line
A mări, ce stâ'n loc,

Într'un ocol de ḑidurĭ,
Ce urmele de timpurĭ
Asupră-le da port.

Aproape de Iordanul,
P'a căruĭ țerm Înaltul
Cu oameni vorbi.

P'o țarrină uscată,
Făr' ploae, înclinată
Și sub un cer curat.

Unde e torent fără-apă,
Şi stânca ce tot crapă.
Smochinul vestejit.

Şi-içopul ce s'uneşte
Cu çidul ce'nvecheşte,
Şi cedrul prea înalt.

Şe'înalţă o cetate
Ce-o mare'nsemnătate
Odată da avu.

Cetatea ce fu mare,
Şi plină de splendoare,
Ce toţi o respectaŭ.

Ce glorie înaltă
Avu. Şi adăpată
A fost de bucurii.

Sionul, ce-acum plînge
Cu lacrăme de sînge,
Căci tot e-acum perdut.

Viaţa e Scumpă.

Viaţa-e scumpă, viaţa-e dulce,
Cănd ne suflă văntul lin,
Cănd pe aripaĭ ne-aduce
Un timp vesel şi senin.

Viaţa-e plină de ḑîmbire
Cănd o paseră căntănd
Ne vesteşte fericire
Pe o cracă dănţuind.

Cănd cămpia-ne-e'nverḑindă
Şi un rîŭ încântător
Cu-apaĭ dulce recorindă
O stropeşte voitor.

Când o roḑă lucitoare
Creşte'n vînturĭ de ḑefirĭ,
Cănd durerea perḑătoare
Se loveşte de porfirĭ.

Viaţa-e bună radioasă
Cănd n'aduce bucuriĭ,
Cănd e ḑi primăvăroasă,
Cănd e timp de veseliĭ.

Revărsatul Soarelui.

Un point brillant part comme un éclair, et remplit aussitôt tout l'espace; le voile des ténèbres s'efface et tombe.

J. J. Rousseau.

Al Dianeĭ car păleşte pe cerul strelucinde,
Şi miile de focurĭ a stelelor lucinde
Se sting. O luptă'ncepe într'astrul ḑimbitor.
A ḑileĭ celeĭ albe ce'ncântă voitor,!
Ş'a nopţi recoroase cea stea tremurătoare.
Aci da ḑice-or cine că ese-învingătoare.
Dar iată că orientul deschide mult ḑimbind
A sale porţĭ de aur din care pare-eşind
Ḑeiţa dimineţi c'o frunte argintie
Purtând o mantă lungâ cu faţa purpurie,
Ce-o-acoperă cu totul. Tăcerea a perit.
Sculatu-s'a natura tot omu-a revenit
La munca-ĭ prea plăcută ce-e-obicĭnuit a face.
Dorita turturică tot cântă numaĭ tace.
Ḑefirul suflă dulce o roḑă mângăind
Pe care roa nopţi se clatenă curgând
Verdeaţa-e re'nviată şi oaea dulce-o paşte.
Plăcerea 'n astă oră cu farmece da naşte,

Călatorul şi Orfanul.

Călătorul (singur.)

La poalele orientuluĭ păru iar astrul ḑileĭ
Cu haĭna-ĭ cea văratică, în carul strelucireĭ.
Cu o mănă cerul limpede el umple de lumină,
Pămîntul cu-alta măngăe rîḑîndă şi senină.
Se urcă. Floarea veselă începe să-ĭ surîḑă
Şi Luna iar albindu-se nu poate să maĭ rîḑă.
A veri păsărele salută steaoa bună,
Tot jocurĭ, rîsurĭ, bucuriĭ din or ce parte sună.
Dar cine-e omul palidul, ce colo'n depărtare
Sub umbră stă jelindu-se coprins de întristare!
Şi fruntea-ĭ de şi fragedă, de şi nu multe vere
Veḑutu-o-a plecăndu-se în lumea de durere,
De ce-e-abătută, galbenă ca roḑa înflorită,
Când vîntul cel prea repede o-apleacă veştejită,
El plînge... Pare doru luĭ că este foarte mare,
Să mă apropiĭ... Starea-ĭ vaĭ! inspiră îndurare...

Către Orfanul.

Bună ḑioa dulce june. Sub această umbră deasă
Aĭ venit să te repauḑĭ din vr'un drum ce aĭ făcut.
Or vr'un dor adînc, ce t'arde, ce-a ta inimă apasă
Te-aŭ adus în aste locurĭ? Căcĭ te văḑ eştĭ abătut.

Orfanul.

Priveşte acest arbor, ce colo pe cămp ḑace:
Ascultă turturica, ce'adoru-ĭ numaĭ tace.
Ca arborele fost-am lovit d'un tresnet tare.
Ca paserea perdut-am iubirea cea maĭ mare.

Călătorul.

Eĭ bine, acest arbor va naşte iar lăstarĭ
În vara ce goneşte durerea cea amară.
Şi paserea, ce plînge, găsi-va altă-iubire
Ce-o faceva să uĭte a eĭ neferícire.

Orfanul.

O vaĭ! pentru-a mea viaţă nu-e ḑi primăvăroasă.
Pentru-inima-mĭ cea neagră, uscată, dureroasă
Vedea-voĭ să se urce cest soare nicĭ odată.
Şi iubirea ce perdut-am nu poate fi aflată.
A vieţi melle ape sunt vecinic îngheţate.
Furtunele ce-es iarna mă'mpinge-vor turbate.

Călătorul.

Sermane dară spune această-a ta durere
Ce inima-ţi va roade or câte alte vere
Trăiveĭ 'n astă viaţă ce numaĭ suferinţe
Aduce lăcrămiăare, suspine, umilinţe.

Orfanul.

P'acest tapet, ce vara, când vine incărcată
De florĭ mirositoare, în roḑe legănată
Aruncă pe pămîntul, cu mare veselie
Cu rîsurĭ, căntec dulce, cu vocĭ de bucurie
Te pune'n liniştire, şi spune-voĭ îndată
Durerea, ce fiinţa-mĭ opreşte turburată.

Călătorul.

C'o inimă arḑîndă aştept cu înfocare
Să aflu care este amara-ţĭ întristare.

Orfanul.

Ascultă....

Călătorul.

Doream însă sa știŭ și cine e'n lume
Te-a pus, și care este iubitul al teŭ nume.
Și care'ți este țarra. La ce dumnedeire
Aducĭ o rugăciune cănd astru'n strelucire
Se urcâ p'oridontul cu haĭna-ĭ purpurie.
Cănd iară se coboară scăldat în veselie

Orfanul.

Ce nume port, cin' m'a născut, ce Dumnedeŭ eŭ laud
E de prisos să povestesc pe scurt să spuĭ eŭ caut.
Un Dumnedeŭ avem noĭ toțĭ luĭ daŭ-a mea rugăciune.
Când m'am născut, m'aŭ botedat 'și-ămĭ deteră un nume·
De Patrie am cunoscut prea dulcea Romănie.
Născut am fost p'al eĭ prmînt în marea-mĭ bucurie
D'o mumă, ce necontenit virtutea-aci iubit-a.
Ce pe serman a ajuta tot bine-a da dorit-a.
Se vede însă că'n cea di Deița ce împarte
La cesta bună, la cel rea ș'amară neagrâ soarte
Ținea în mănă foarte strîns bagheta 'nfiorătoare
Căcĭ mă lovi, și nu vĕduĭ o di surĭdătoare.
În barca vieți cănd intraĭ găsiĭ o mumă dulce.
Al eĭ consoarte căuta cea barcă a conduce.
Lîngă-a mea mumă eŭ dăream plăcute doo fiĭce
Din fructele amoruluĭ remase maĭ propice.
Vîntul cel rĕŭ era legat, și apa liniștitâ.
Și p'oridontul preumbla cea stea prea strelucită.
Dar vaĭ! d'odată regele furtunelor turbate
Se scoală și uĭtîndu-se pe apele curate.,
Să-înfioreadă câ nu știŭ care-e a luĭ putere.
Desleagă vîntul cel de nord, ce strigă'n netăcere

Apa se urcă, cade iar, de stîncé se lovește.
Spumeadă, ferbe, iar maĭ stă, dar iară greŭ mugește.
În fundul norilor ceĭ greĭ s'ascunde astrul dulce.
Un întunerec foarte des o ploae neagră-aduce.
Cerul se sparge, și cad jos tot tresnete de moarte.
Barca lovită numaĭ vrea pe nimenĭ să maĭ poarte.
Sermanul tată p'în lucirĭ ăl vĕd că se muncește
Să scape tot ce i-e maĭ scump. Nimic nu folosește.
O fiĭcă pere. Prea puțin. Maĭ perde încă una.
P'între lucirĭ eŭ iar ḑăresc că plînge dulcea mumă.
Ridic atuncea slabu-mĭ glas către-Ăl, Ce poruncește.
Furtunele se risipesc, și cerul ce albește.
Dar ce ḑăresc!... O călător... Vaĭ inima-mĭ se'neacă!
Sub aste multele nevoĭ o! mumă mea se pleacă.
D'o parte tatăl, d'alta eŭ în darn ăĭ dăm speranțe.
Sfărșise-aci or ce durerĭ ce-eraŭ 'n a eĭ balanțe.
Căcĭ cum am ḑis or căruĭ om ursita căntărește
Căte măhnirĭ căte nevoĭ în viața-ĭ 'l urmărește.
Aĭ vrut să știĭ de ce eŭ plîng. 'Țĭ-am spus a mea durere
Perduĭ o mumă. O jelesc în crudă neplăcere.
D'acum nu voĭ să maĭ trăesc. Sfărșit-am a mea viață.
Pe fruntea-mĭ grea eŭ nu maĭ vĕd de căt amară ceață.
Astrul cel dulce, ce'ncălḑea a melle ḑile rece
Era-a mea mumă. A apus. Durerea-mĭ numaĭ trece.
D'aceea plîng și numaĭ voĭ nimic să vĕd în lume.
Strig în ḑadar, și mă găndesc la un singur dulce nume

Călătorul.

Orfane-a ta durere e vrednică de jale.
Puține d'aste vede un om în sa cale.

Dar iară or cum fie, a ta inimă-e slabă.
Căci Dumnedeŭ ne dete la toţi nu o ḑi albă
Ş'apoi da maĭ 'nainte d'a-apune steaoa-ţi dulce
Tu trebue în urma-ţĭ sâ laşi lumină luce.
Când flori vine vremea şi eĭ să vestejească
Nu lasă a sa frunte pe loc să'ngălbenească.
Ci caută 'nainte în juru-ĭ să arunce
Sămânţă, ca s'arate că fost-a şi apuse.
În vara viitoare sămânţa iară creşte
În locul unde floarea acuma vestejeste.
Aşa şi omu'n viaţa-ĭ da trebue să lase
Neşterse urme. Fié or ce pe dînsu-apase.

Orfanul.

Sămânţa foloseşte când iarna friguroasă
O'nghiaţă? Când suflarea-ĭ prea repede furioasă
Pe câmp o risipeştĕ? şi urmele ce-o navă
Când umblă'n urma-ĭ lasă p'o mare lină albă
Nu per? O! Da. În lume ca-un fum se perd per toate.
Apar se sting cum tocmaĭ steluţele de noapte.

Călătorul.

Această stoică a ta delasă nepăsare.
Nimic plăcut, folositor ăţĭ ḑic într'însa are.

Orfanul.

Iubirea-mĭ toată 'n muma mea sermanu-o concentrasem.
Perduĭ pe ea, perduĭ pe tot. Cel rĭŭ ăl veḑĭ 'l uĭtasem.
Ca dînsu curge turbură da ḑioa-mĭ 'ntunecoasă
Ca noaptea neagră, fără stea din iarna friguroasă.
Durerea-mĭ n'are nicĭ un leac, da vecĭnică ea fi-va.
Pe cât în viaţă voĭ maĭ fi trist astru mă găsi-va

Călătorul.

Pe aripele timpului sbura-va-a ta 'ntristare.
În păntecele cestuia durerea balsam are.

Orfanul.

Ființa-mi încă de și de ani de loc nu e'ncărcată.
Nu cred să poate ridica o viață 'ngreuiată.

Călătorul.

Te las căci timpul a trecut, căci soarele-e departe.
Te las orfane, și te rog de lacrămi te desparte.
Aduți aminte că'n dureri și grele suferințe
Noi ducem toți al nostru traiŭ, în chinuri, umilințe.

Orfanul.

O călător! un drum curat 'ți-ured cu înfocare.
Ăți mulțumesc de căte-acum ami dis-ai cu'ndurare.

1860 Mai 6.

FINE.

Tabla de materiĭ.

II.